

KURT MAHR

Planeta umírajícího slunce

Knihovnička Perry Rhodan 17

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Říkal jsem vám přece," zamumlal zklamaně Crest, „že si nejsem jist."

Perry Rhodan přikývl. Na stole před ním ležely výsledky měření, týkající se spektra, pozice a vzdálenosti neznámé hvězdy, o které si Rhodan ještě před chvílí myslel, že je arkonidskému kosmickému výzkumu známa a že se tedy proto budou moci podle ní orientovat.

Taková byla situace: Návštěva Perryho Rhodana a posádky lodi STARDUST v soustavě Vegy byla ukončena dalekým přesunem do neznámého vesmírného prostoru. Do tak dalekého prostoru, že se v něm nikdo z posádky nevyznal.

Dostali se tam prostřednictvím malého fiktivního transponderu, přičemž nikdo pořádně netušil, jak je to možné. Nevěděli, kde jsou, a neměli ani žádné záchytné body. Padesát nebo šedesát hvězd, které se

nacházely poblíž, bylo rychle analyzováno, data seřazena a porovnána s databankou vesmírného katalogu.

Přitom bylo zjištěno, že všechny prozkoumané hvězdy, až na jednu, nevykazují žádnou podobnost s těmito dosud známými. V katalogu bylo uloženo více než tři miliardy známých hvězd.

Ta jedna, která zůstala jako naděje, připomínala jednu hvězdu v Magellanových mracích, které ležely mimo Galaxii - což by také potvrdzovalo fakt, že se octli vně své Galaxie.

Tento dohad však neobstál při intenzivnějším průzkumu. Podrobnější zjištění prokázala, že nejde o domnělou hvězdu.

Co však Cresta - a také Rhodana, přestože to nepřiznával - znepokojovalo ještě víc, byla skutečnost, že většina z pozorovaných hvězd vykazovala přímo dobrodružná spektra. Prostě a zjednodušeně řečeno neodpovídala spektrálním zákonům - tyhle hvězdy byly selektivními zářiči - stejně jako například plamínek svíčky nebo světlo kapesní svítilny.

Jedna z nich měla rozdělené spektrum se dvěma maximy - z toho jedno v zelené a druhé v červené oblasti. Záhadou byl na-hnědle svítící bod, tedy jev, jaký ještě nikdo v Galaxii nepozoroval.

„Takže," povzdychl si Rhodan, „nemáme sebemenší tušení, kde jsme, a bez toho, aby se stal zázrak, se to nikdy nedozvíme."

Sledoval účinek svých slov.

Crest upadl do rezignace a jen s námahou skrýval zklamání. Thora, vysoká bělovlasá kráska z Arkonu, se patrně cítila obdobně, ale byla k sobě tvrdší. Neuhnula před Rhodanovým pohledem.

Ostatní přítomní - Reginald Bull, majoři Nyssen a Deringhouse a Japonec Tako Kakuta - byli zvědaví.

„A teď?" zeptal se Bully. „Zůstaneme tady viset a počkáme si na ten zázrak?"

Rhodan vážně přikývl.

„Mohl byste nám aspoň prozradit, o jaký zázrak půjde?" zvolala Thora. Její hlas zněl podrážděně a nervózně.

„Doufám, že vám to za pár hodin budu moci říct," odpověděl Rhodan.

„Co máte v úmyslu?"

„Chci se tady porozhlédnout - z paluby některé ze stíhaček."

„Chcete překonat vzdálenost několika světelných let k nejbližší z těch planet ve stíhačce?" posmívala se Thora.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Ne, nevzdálím se od STARDUSTU dále než o několik astronomických jednotek."

„K čemu?"

„Tento prostor," vysvětloval Rhodan, „je nejdivnějším kusem vesmíru, jaký jsem kdy viděl. Nejbližší z celkem padesáti šesti planet je vzdálena pět světelných let, ta nejvzdálenější pak sto osmdesát světelných let. Za touto hranicí se ve velkém odstupu nachází téměř nezjistitelné nakupení hmoty, možná nějaká galaxie.

Hustota hvězd v této oblasti je tedy řidší než uvnitř galaxie, ale také hustší, než bychom mimo galaxii čekali. Spektra těchto hvězd rozesmějí každého fyzika. Podle našich přírodních zákonů by tyto hvězdy vlastně ani nesměly existovat.

Takže mám podezření, že složení prostoru, ve kterém se nacházíme, není takové, na jaké jsme zvyklí. Protože jsme však o tom pomocí našich přístrojů nic nezjistili, budu se muset asi porozhlédnout za stěnami lodi."

Deringhouse vyskočil. „Není to vlastně můj úkol, ale..."

Rhodan mávl rukou. „Ne, poletím já," odpověděl smrtelně vážně. „Pokud jsou mé dohady správné, potom..."

Zbytek věty si však ponechal pro sebe. Váhavými, zamyšlenými kroky odešel k telekomu a rozkázal, aby mu připravili jednu ze stíhaček.

Stíhačka vystřelila z lodního výstupu. Rhodan letěl sice poměrně pomalu, ale stejně se STARDUST za jeho zády děsivě rychle proměňovala v maličkou kuličku. Co však na ní Rhodana zaráželo, byla její záře.

Lod' připomínala hvězdu. Rhodan se sám sebe ptal, proč asi. Když se od lodi vzdálil, od určité vzdálenosti se opravdu podobala hvězdě.

Z myšlenek ho vytrhl poněkud nervózní hlas Bullyho. „Proč se nehlásíš? Děje se tam venku něco?"

„Nic, absolutně nic."

Bull spokojeně zavrčel.

„Cos taky čekal?“

„Já nevím. Prostě něco...“

„Haló! Slyšíš mě ještě? Ptám se: Cos čekal?“

„A já jsem řekl: Nevím,“ odpověděl Rhodan.

Pár vteřin nato Bully zařval: „Neslyším tě, šéfe! Co se stalo?“

Rhodan překvapeně přehlížel přístroje. Kontrolní mechanismus byl bezesporu v provozu, i palubní vysílačka.

„Rhodan pro STARDUST!“ hlásil se. „Slyšíte mě?“

Jako odpověď uslyšel jen jednotvárný šum. Spojení bylo hluché. Ale nepropadal panice. Bezesporu mohli jeho pohyb sledovat pomocí hmotového zaměřovače. Starosti mu však dělalo, co asi nyní rozkáže Bully.

STARDUST se nesměl pohnout!

Rhodan přidal na rychlosti a zároveň horečně přemýšlel. Mohl dát lodi STARDUST pomocí impulzní zbraně najevo, že ještě žije...

Pak ho ale napadlo, že ze všech podobných signálů by Bully vyčetl pouze to, že narazil na nějakého nepřítele. Takže se o signalizaci pomocí zbraní raději ani nepokoušel.

Otočil proto stíhačku a namířil si to zpátky k mateřské lodi.

STARDUST se ještě nepohnula. Rhodan vyčetl z přístrojů, že je od něj vzdálen 150 miliónů kilometrů. Pokud poletí dostatečně rychle, snad se mu podaří vrátit dřív, než Bully vydá rozkaz ke startu.

Museli ho vidět ve hmotovém zaměřovači!

Museli přece čekat, zda se nevrátí!

Přidal na maximum. Touto rychlostí by zpáteční cesta neměla trvat déle než půl hodiny.

Ale něco se dělo se směrovým ukazatelem. Ručička se stále odchylovala od nuly: o stupeň nalevo, o dva stupně napravo, zase o stupeň nalevo... To znamenalo, že stíhačkou cloumá nějaký neznámý zdroj energie, a Rhodan se rozhodl, že ten zdroj objeví.

Ale energetické zaměřovače neukazovaly nic kromě STAR-DUSTU. Sondoval prostor ve všech směrech, ale nic nenašel.

Pramen energie v nicotě!

Směšné, stejně jako spektra zdejších hvězd.

Celou půlhodinu se stíhačka zmítala pod cizím vlivem. Za tu dobu se odchýlila o celých deset stupňů a vypadalo to, že STARDUST mine.

Po půlhodině se však situace uklidnila a kurz letu ustálil. Gra-vitometr přestal upozorňovat na cizí vliv. Jako by onen neznámý energetický zdroj někdo vypnul.

Vypnul?

Zatímco Rhodan upřesnil směr ke STARDUSTU, pokoušel se spočítat, kolik energie by asi bylo zapotřebí k tomu, aby dokázal změnit směr stíhačky tak jako před chvílí. Skutečnost, že šlo o kolísavé změny, svědčila o tom, že zdroj bude hodně daleko -aspoň tři astronomické jednotky - ovšem to by pak bylo zapotřebí mnoho energie...

Víc než kolik například vyprodukuje celá Země. Tohle byla síla, jakou vyzařuje slunce. Ovšem gravitační pole slunce se nemění tak rychle jako v tomto případě.

Zase nemám vysvětlení, konstatoval rezignovaně Rhodan.

Znovu se pokusil o spojení s křižníkem, ale opět marně. Přitom si uvědomil, že když ho Bully vyrušil, na něco myslel - ale co to bylo?

Záře lodi STARDUST! Ano, to bylo ono!

Zamyšleně se zahleděl na kulovitou loď a vtom mu to došlo. Poznání jím projelo jako blesk - nikde poblíž nebyl žádný zdroj světla, které by loď mohla odrážet. Sama od sebe však takhle svítit nemohla. „Takže co?“ ptal se nervózně sám sebe.

Za těchto okolností by STARDUST normálně ztratil z dohledu po tisíci kilometrech letu. Předmět, který neodráží světlo, protože v okolí žádné není, pak už nemůže být vidět.

Ale STARDUST vidět bylo - naopak, loď zářila jasněji než nejbližší hvězda.

Existovalo nějaké řešení téhle hádanky?

Rhodan žádné nenašel. Když se blížil k lodi, podvědomě na jejím povrchu hledal zrcadlový odraz zdroje světla, ale žádný nespatril.

Namísto toho začalo pracovat spojení.

„Nepustíme dovnitř žádný letoun, dokud nedostaneme odpověď!“ uslyšel Bullyho rozčilený hlas.

„Všechno v pořádku,“ prohlásil s úlevou Rhodan. „Už jsem tady!“

Bully zalapal po dechu. „Proč ses celou dobu nehlásil?“

„Nešlo to, vypadlo spojení.“

„A teď najednou zas...“

„Ano. Promluvíme si o tom později.“

Pomalou, takřka metr za metrem, proplouvala stíhačka vstupem na loď. Rhodan přistál, zkontroloval ještě všechny přístroje, pak vystoupil z lodi, svlékl si skafandr a namířil si to rovnou do velí-nu.

„Tři nové hádanky,“ řekl vážně Rhodan. „Viditelnost lodí, existence gravitačního pole kolísající síly a přerušení spojení. Má někdo z vás vysvětlení?“

To byla rétorická otázka. Viděl to v jejich tvářích. Oni čekali vysvětlení od něj.

Ale žádné neměl, stejně jako oni.

„Dobrá,“ pokračoval. „Takže nic nevíme. Stojíme před otázkou, nebo přesněji řadou otázek, jaké nevysvětlí ani arkonidští vědci. Budeme muset vyčkávat.“

Toto konstatování však Thora nedokázala sladit se svou netrpělivostí: „Vyčkávat? Na co? Proč? Máte šestapadesát hvězd, které můžeme prozkoumat. Proč s tím nezačneme hned?“

„Je krásná,“ řekl si Rhodan, ale s odpovědí ještě chvíli počkal.

„Protože by to stálo spoustu času,“ řekl nakonec, „než bychom každou planetu pročesali kvůli tomu, co hledáme. A taky proto, že zdejší prostor je samá hádanka.“

Thora však v žádném případě nesouhlasila. Chtěla něco namítnout, ale Crest ji předběhl.

„V této souvislosti,“ začal a přitom se poodíval na Tho-ru, „bude snad zajímavé, co jsem mezitím zjistil.“

Podal Rhodanovi několik plastických fólií z počítače, popsaných arkonidskými písmeny a znaky.

„Měl jsem s tím jistou práci,“ usmíval se Crest, „abych dokázal položit správné otázky. Tady jsou... A odpovědi na ně taky.“

Rhodan začal číst. „Jaký smysl má nebezpečné, zdlouhavé hledání civilizace, která zná tajemství života buněk?“

První otázka. Odpověď zněla: „Neznámá civilizace předává své vědomosti jenom tomu, kdo se toho podle jistých měřítek ukáže být hoden, ve smyslu neznámé civilizace.“

Crest poklepal na fólii s otázkami. „Když jsem dostal první odpověď, odvážil jsem se i další otázky.“

Rhodan četl: „Jakého druhu jsou zmíněná měřítka?“

A odpověď: „Neznámá civilizace zná měřítka nejen vědeckotechnické povahy.“

„To je samozřejmě triviální,“ řekl Crest. „Počítač si s mou otázkou neporadil.“

Poslední otázka zněla: „Jakými měřítky bude hledající ještě posuzován?“

Odpověď: „Zkoušky vědeckotechnického rázu byly už ukonče-ny.“

Rhodan chvíli zíral na fólie a pak je vrátil Crestovi.

„Poslední odpověď je povzbuzující, že?“

Rhodan zavrtěl hlavou. „To bych netvrdil. Nejvíc mě ale zarazí, že počítač musel čerpat z nějaké informace, aby nám tu poslední odpověď sdělil. Čas fiktivních transponderů a strojů času minul.“

Nevíme, co přijde teď. Možná že tam venku leží teprve začátek všeho.“

Ozvala se Thora: „Co myslíte, že by se asi změnilo, kdybychom přestali ztrácet čas čekáním a začali jednat?“

„Ztrácet čas?“ usmál se Rhodan. „Nacházíte se na cestě za věčným životem! Jak můžete mluvit o ztrátě času?“

„Předkládám vážně míněné návrhy,“ odvětila Thora. „A čekám vážné odpovědi.“

„Dostanete je,“ odpověděl Rhodan. „Ale v téhle chvíli byste mé hypotézy považovala za směšné.“

Tanaka Seiko měl kabinu sám pro sebe.

STARDUST II byl v podstatě válečný křižník supertřídy, který byl Arkonidany vyvinut jako nejmocnější zbraň proti nepřítelům jejich vesmírné říše. V plném bojovém obsazení měl posádku jednoho tisíce mužů.

Tanaka Seiko bydlel jako všichni důstojníci sám a v blízkosti velínu. Během uplynulých týdnů se stal jedním z nejdůležitějších Rhodanových lidí. Díky své mutaci byl schopen přijímat radiové signály a dešifrovat jejich smysl. Rozuměl jim bez přijímače.

Vícekrát už prokázal, že je schopen tímto způsobem přijímat zprávy od Neznámého a převádět je do srozumitelné řeči. To byl jeho hlavní úkol i teď: Měl být stále ve střehu, kdyby se Neznámý ozval

znovu.

Tanaka Seiko seděl za stolem, s hlavou v dlaních, plně soustředěn. Vydržel tak dlouhé hodiny. Pokud možno potlačoval nutkání ke spánku.

Jeho myšlenky si s ním pohrávaly. Přehrávaly mu jeho minulost. Viděl Fukabori, malou vesničku, vzdálenou ani ne dvacet kilometrů od Nagasaki. Několik starých chatrčí.

Poznával dům, ve kterém vyrostl. Poznával všechny okolní domy.

Až najeden.

Ten tam nikdy neviděl.

Soustředil se na myšlenkový obraz a snažil se budovu rozeznat. Stála uprostřed vesnice a připomínala mrakodrap.

Mrakodrap ve Fukabori!

Nikdy tam žádný nebyl, a ani v budoucnosti nebude. Fukabori byla rybářská vesnička. Ale tohle byla vysoká stavba o nejméně dvou stech patrech. Že by už na Zemi takové domy existovaly?

Tanaka se soustředil. Najednou zmizely všechny okolní domky, i jeho rodný dům. Zůstal jenom mrakodrap. A měl kulatá okna.

Kulatá!

Tanaka si v té chvíli uvědomil, že mu do mysli proniklo něco cizího, něco, co by si sám neuměl vybavit ani představit. V okamžiku paniky se pokoušel to cizí zahnat. Bojoval s duchem, kte-

10

rý se mu snažil vemluvit dvě stě pater vysokou věž s kulatými okny.

Ale podlehl. A ve stejnou chvíli mu došlo, že by mohlo jít o nějakou další zprávu od Neznámého...

Věž rostla. Jako by se k Tana-kovi blížila - nebo Tanaka k ní. Najednou viděl skrz její okna. Spatřil malou místnost, ve které viděl jediný kus nábytku, něco jako psací stůl. Na jeho desce ležel kus papíru. Papíru? Vypadalo to tak. A vedle něco jako hubená tužka.

Tanaka ji vzal a začal psát.

Vzal do ruky tu tužku? Nesmysl! To všechno jen viděl v myšlenkách: v myšlenkách někoho cizího!

Každopádně bral do ruky tužku a psal. Někdo řídil jeho ruku, protože on sám nevěděl, co píše, a ani to nedokázal přečíst.

Pak...

Když se Tanaka Rhodanovi nehlásil, Reginald Bull za ním zašel. Vstoupil do jeho kabiny a rozhlížel se.

Tanaka ležel v bezvědomí před stolem. Očividně spadl ze židle a přitom se udeřil do hlavy.

To bylo divné. Proč by padal?

Na stole ležela hromádka papíru. Pravého papíru pozemského původu, jaký se vozil na palubě STARDUSTU II.

Vrchní list byl popsán. Bull se na něj podíval a chtěl jej odložit stranou, protože byl popsán nesmyslnými čmáranicemi, ale pak se podíval pozorněji. Čmáranice měla totiž řád a některé znaky se opakovaly.

Bull zastrčil papír do kapsy a zavolal lékařské oddělení, aby se o Tanaku někdo přišel postarat.

Rhodan poznával písmo. Viděl je už dvakrát: na transmiteru v Rudém Paláci v Thortě a na kovovém válci, který ukořistil na cestě časem.

Počítač oba předcházející nápisy rozluštil.

Takže mu Rhodan předal i tento text. Stroj se za chvíli ozval

11

a přednesl překlad: „Jestliže jsi ty, kdo se chceš odvážit, měl trpělivost a nepodlehli jsi svodům, dávej pozor na svět vyššího řádu. Udělej, co musí být učiněno. Světlo už není daleko.“

Zhruba ve stejnou dobu se Tanaka Seiko probрал z bezvědomí. Oznámil, co se mu přihodilo.

Vzpomínal si ještě na to, jak psal, víc už nic.

Rhodan si musel s textem poradit. Musel ho vysvětlit, najít jeho smysl. Odešel tedy na ošetrovnu, aby si s Tanakou promluvil.

„...dávej pozor na svět vyššího řádu," mumlal. „Kolem kterého z šestapadesáti zdejších sluncí krouží svět vyššího řádu?“

Zabzučel telekom. „Druhý pilot veliteli!“

To byl hlas Reginalda Bulla a zněl velmi rozčileně. Rhodan popadl nejbližší mikrofon: „Tady jsem, co se děje?“

Bull nabral dech: „Pojď, prosím, rychle do velínu! Obrazovky...”

Zbytek už Rhodan neslyšel. Dvěmi, třemi mocnými skoky se octl u dveří, protáhl se jimi, přeběhl chodbu, naskočil do antigra-vu a byl zpátky ve velínu.

Obrazovky!

Věřil, že jednoho dne uvidí, co ukazovaly, pevně věřil, že uvidí obraz, který dává smysl!

Černé pozadí vesmíru bylo náhle poseto miliardami světlých bodů. Obraz, na jaký byl každý kosmonaut zvyklý. Obraz, který po dlouhých dnech čekání dával smysl.

„Jak se to stalo?“ zeptal se chraplavým hlasem.

Bull pokrčil rameny. Ještě nepřekonal leknutí. „Netuším. Koukám na obrazovku, a ona ukazuje ještě starší obraz. Pak se na ni kouknu znova, a už to bylo všechno jinak...”

Rhodan se usadil do křesla a vydal rozkazy, aby zaměřovači zkoumali okolí. Pak zamyšleně sledoval obrazovku a uvažoval. Vtom ho něco napadlo - něčeho si všiml!

Červený kotouč! Asi ve velikosti, v jaké je z Pluta vidět slunce. Kotouč byl rudý jako krev, jako by sám ani nezářil, ale byl osvětlován zvenčí.

Slunce!

Rhodan na něj upozornil zaměřovače. Po dvou minutách měl

12

výsledky. Dozvěděl se, jak je velké, jak je daleko, ale pak ještě jednu věc: „Veliteli! To slunce má planetu! Podobá se Marsu...” Počítač automaticky zaměřil souřadnice této planety a Rhodan přikázal, aby se k ní loď vydala.

„Bylo to jediné možné řešení, ne?“ řekl Rhodan.

Crest na něj bezradně hleděl.

„Očividně víte víc než já. O jakém řešení to vlastně mluvíte? Já jen vidím, že je ta věc najednou složitější než předtím.”

Rhodan se zasmál. „Omyl. Nevím, jak se Neznámému podařilo zhypnotizovat naše přístroje, aby nám zprostředkovaly obraz nesmyslného vesmíru s šestapadesáti hvězdami. Asi to nebyla hypnóza v nám známé podobě - určitě disponuje dostatkem možností, jak něco předstírat.

Ve skutečnosti STARDUST celou dobu stál v prostoru, který vidíme. To, co jsme viděli předtím, byl jenom klam.”

„A co tedy bylo s vaší vysílačkou na palubě stíhačky? Kde se vzalo to gravitační pole a co to vlastně světelně ozařovalo STARDUST?”

Rhodan pokrčil rameny.

„Na to zatím nemám odpověď. Možná byl křižník zahalen do nějakého hypnotického pole a jakmile jsem je opustil, ztratil jsem normální spojení... Ale to jsou jen dohady. Myslím, že se všechno včas dozvíme.”

„No dobrá,” řekla trochu posměšně Thora. „Takže jste všechno věděl předem. Povězte mi teď aspoň, jaké škody bychom utrpěli, kdybychom vyzkoušeli můj návrh a rozletěli se na průzkum?”

„Tak nejdříve jako princip,” odpověděl Rhodan, „Když se s lodí dostanu do neznámého prostoru, o kterém nic nevím a který se zdá být neobvyklý, chovám se nejdříve ze všeho zdrženlivě a klidně, abych zabránil rizikům. Například riziku nečekané kolize... A pak ještě něco: Kdyby se STARDUST pohnul - kampak by asi letěl?”

Thora přemýšlela.

13

„Pravděpodobně ve směru k nejbližší z těch šestapadesáti hvězd...”

Rhodan přikývl. „No právě. Ale daleko bychom se nedostali, protože přímo ve směru letu leží tohle rudé slunce. Myslím, že bychom zažili velice žhavý konec naší expedice.”

Vyděšeně na něj pohlédla.

„Tak už věříte,” usmál se Rhodan, „že jsem měl rozumné důvody? Přestože jsem o tom rudém slunci samozřejmě nemohl vůbec vědět.”

Planeta byla jednotvárným, přehledným a poměrně chladným světem. Rhodan ji dvakrát obletí. Pak měl všechny potřebné údaje o jejím povrchu, složení, počasí a tak podobně - ale hlavně se dozvěděl, že na tomto světě neexistoval inteligentní život, alespoň ne na jeho povrchu.

To ho zklamalo. Doufal, že tu najde další upozornění na planetu věčného života, ale jak se mohl něco dozvědět, když tu neexistovaly inteligentní bytosti?

Planeta dostala jméno Tramp, protože se ve vesmíru vznášela poměrně osamocena.

Podobala se Marsu tak, že se zdálo, jako by tu někdo pracoval podle šablony. Neměla žádná moře. Střední teplota na povrchu se pohybovala kolem minus osmi stupňů Celsia. Žádná hora nebyla vyšší než několik set metrů, a nejméně tři čtvrtiny povrchu se skládaly z červených pouští, obsahujících kysličníky železa.

Jednu z pouští Rhodan určil jako místo pro přistání lodi STAR-DUST. Přitom uvedl do pohotovosti všechny své mutanty, protože člověk nikdy neví.

Ale nic se nestalo. STARDUST přistál perfektně a bez potíží. Povrch, na kterém stál, byl pevný a gravitace nebyla silnější než 0,53 g.

14

Rhodan musel myslet na poslední zprávu od Neznámého, hlavně pokud šlo o tu trpělivost. „Zní to, jako by Neznámý považoval trpělivost za ctnost, kterou by měl jeho následovník mít, že ano?”

To byla víceméně zbytečná otázka.

„Možná,” odpověděl Bull. „Každopádně by to s náma tentokrát pěkně zamávalo, kdybysme podlehli jeho mámení a rozletěli se do toho předstíraného prostoru. Mohli jsme se zabít, a to mu neodpustím!” Crest souhlasil. „Pořád se musím ptát sám sebe,” řekl, „jestli jsme si neukousli příliš velké sousto. Nač by nám byl věčný život, kdybychom předtím...”

Mávl rukou a větu nedokončil. Rhodan nic neřekl, protože se ozval telekom. Na obrazovce se objevila tvář poručíka Tannera. Vyděšená a bezradná.

„Promiňte, pane,” řekl Tanner. „Chtěl bych vás požádat o radu.”

„Ano?”

Úhel pohledu se najednou změnil. Tvář poručíka Tannera zmizela a namísto ní Rhodan spatřil pomocný nákladní prostor, který se nacházel těsně pod horní kupolí lodi.

„Vidíte to, pane?” zeptal se Tanner.

Rhodan viděl. Bylo tam uloženo pár přenosných vysílaček, které s sebou nosila na průzkum vesmírná komanda. Všechny ležely vedle sebe v řadě, jenom jedna z nich se uvolnila a volně se vznášela ve vzduchu, asi ve výšce jednoho metru nad podlahou.

Byl to nečekaným způsobem nesmyslný jev. I Rhodan vytřeštil oči a zíral, co se to děje.

„Umíte si to vysvětlit, pane?” zeptal se vzrušený Tanner, když se Rhodan dlouho nehlásil.

„Ne!” odpověděl drsně Rhodan. „Počkejte! Jdu za vámi nahoru!”

Na palubě STARDUSTU totiž všude vládla uměle vytvořená gravitace, proto bylo tím podivnější, že se nějaký přemet volně vznáší.

15

Když Rhodan dorazil, Tanner stál ve dveřích a díval se na onu vysílačku. Ležela potlučená na podlaze.

„Spadla?”

Tanner přikývl. „Ano, pane, najednou se ozvala rána a ležela dole.”

„Mohl to být některý z mutantů,” zamumlal Rhodan. „Ale tomu se mi nechce uvěřit.”

O půl hodiny později to věděl naprosto jistě. Žádný z mutantů si nedovolil vyděsit poručíka Tannera létající přenosnou vysílačkou. Rhodan si přitom uvědomoval, že Tanner přišel do tohoto skladu jen na kontrolu. Kdyby se tu objevil o něco později, anebo vůbec ne, nikdo by si toho podivného jevu nemusel všimnout.

Tohle nebylo nijak uklidňující zjištění. Nevylučovalo totiž možnost, že se něco podobného mohlo dít kdekoli jinde na palubě, aniž by se o tom vědělo.

Rhodan okamžitě nařídil zevrubnou inspekci lodi.

A tohle byl výsledek: Dva překocené stojany ve skladu náhradních dílů, patnáct zapnutých svítidel v různých místnostech a chladicí agregát, který horlivě vyráběl spoustu ledu, jenž nikdo nepotřeboval. Rhodanovi se to vůbec nelíbilo. Někdo, kdo si takhle pohrával s lodí, mohl jistě docela lehce ovládnout agregáty nebo řízení a způsobit nedozírné škody.

Proto se rozhodl pro rázná opatření. Například přenosná vysílačka prokázala, že neznámý disponuje telekinetickými či hypnotickými silami, které ho dělají neviditelným. Nastavil řízení lodi na nouzovou pohotovost a svolal do jídelny všech tři sta členů posádky.

Pak poslal mutanta Fellmera Lloyda po prázdné lodi.

Fellmer Lloyd disponoval zvláštní vlastností: Dokázal registrovat frekvence cizích mozkových vln.

Zprvu se zdálo, že umí číst myšlenky stejně jako John Marshall, ale pak se zjistilo, že nejdříve přijme a definuje mozkové vlny, a teprve z nich dešifruje obsah myšlenek. Proto se dokázal soustředit na cizí mozky do mnohem větších vzdáleností než obyčejný telepat.

Celá inspekce netrvala Lloydovi déle než dvě hodiny, i když STARDUST II byl velice rozlehlá loď. Lloyd pak Rhodanovi ohlásil, že na palubě nenarazil na nic nového, a podle toho Rhodan usoudil, že na palubě nikdo cizí není.

Rhodan sestavil konvoj tří terénních vozů. V každém z nich jelo pět mužů. Byli dobře vyzbrojeni a vybaveni proviantem na několik dní. Měli na sobě skafandry, protože atmosféra Trampu byla pro lidi nedýchatelná. Shifty -jak vozidla nazval Bull - byly plně uzavřené vozy s malými výstupy pro jednoho člověka. Uměly se pohybovat v každém živlu. Dokázaly létat, potápět se a jezdit po povrchu.

Rhodan převzal velení malé expedice. Major Deringhouse vedl druhý a poručík Tanner třetí vůz.

Thora si neodpustila námitky: „Co si od toho slibujete, Rhoda-ne? Myslíte snad, že se neznámý protivník zahrabal někde venku v poušti a čeká, až ho vyhrabete?"

„A co si slibujete od čekání?" odporoval Rhodan. „Nono, copak jste to ještě přednedávnem nebyl vy, kdo na čekání spoléhal?"

„Donedávna ano. Ale situace se změnila."

„Zase nějaké tajné důvody?"

Rhodan zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne. Jenom pocit, že venku najdu to, co hledám."

Ještě než expedice vyrazila, Rhodan poslal z lodi dvě stíhačky, aby prozkoumaly terén. Přitom došlo k nevysvětlitelné závadě: Stíhačky, jejichž technika ještě nikdy nezklamala, vzlétly, a jedna z nich najednou vypověděla poslušnost. Pilot se to zoufale snažil změnit. Už to vypadalo, že se nekontrolovaně zřítl, když vtom bylo rázem zase všechno při starém a stíhačka ho poslouchala. Dál už se nic nestalo, nicméně tahle věc dala Rhodanovi pořádně zabrat.

Fellmer Lloyd se expedice účastnil také. Bylo však postaráno

17

o to, aby se mohl v případě nutnosti co nejrychleji vrátit zpátky na palubu STRADUSTU II. Velení křížníku převzal Reginald Bull.

TO stroje letěly nízko nad červeným pískem pouště. Ke kopcům na severovýchodě se dostaly za necelou půlhodinu.

Rhodan věděl, že by průzkum kopcovitých končin zabral dva tři týdny, ale něco ho tam táhlo.

Podvědomě cítil, že tam bude další stopa Neznámého.

Den na Trampu měl jenom jedenadvacet hodin. Během letu se opět stalo něco rozumem nevysvětlitelného: Jeden ze shiftů se najednou stal neovladatelným, což trvalo zhruba deset minut. Pak bylo zase všechno v pořádku, stejně jako se stíhačkou.

Rhodan se octl na nepřehledném místě a jeho stroj narazil do balvanu velikosti hlavy. Ozvala se rána, ale s povrchem shiftů se nic nestalo, protože s takovými věcmi se při konstrukci počítalo. Třetí případ vypadal neméně nebezpečně: V shiftů majora De-ringhouse se uvolnil malý měřicí přístroj a udeřil muže za řízením do hlavy tak silně, až omdlel. Deringhouse našťestí rychle zareagoval, takže zabránil zřícení stroje, který se právě vznášel nad povrchem planety a letěl značnou rychlostí.

Fellmer Lloyd, který celou dobu pozorně zkoumal okolí, však nic mimořádného nezaznamenal.

Těsně před západem slunce Rhodan přistál na jednom místě mezi kopci a rozbil tam něco jako noční tábor. Shifty byly odstaveny a muži si postavili stany v údolí. Rhodan pak určil noční hlíd-ky.

Potom se s Deringhousem a Tannerem společně radili o událostech dne. Deringhouse zdůrazňoval: „Podle mého názoru je tu někdo se silnými telekinetickými schopnostmi, kdo nás tu velmi nerad vidí. Pokouší se o určitý druh války nervů, aby nám zkazil pobyt a vyhnal nás."

Seděli v Rhodanově stanu - přičemž stan byl pro tohle zařízení

18

až příliš nepřesným označením, protože uvnitř měli kyslíkovou atmosféru, gravitaci jako na Zemi a všechno, co potřebovali.

Rhodan podobný názor čekal.

„Tak docela s vámi nesouhlasím, Deringhouse," odpověděl. „Bylo by mi však milejší, kdybych souhlasit mohl, protože moje úvahy znějí ještě ztřeštěněji.

Zkuste se vcítit do myšlení neznámého protivníka! Má překvapivé telekinetické schopnosti. Kdyby nás tu opravdu nechtěl, patrně by nám mohl ublížit mnohem víc než dosud.

Co mě dále napadlo, je, že v těch událostech, které se přihodily, není žádný systém! Chápete? Jako by se jednalo o nahodilé kroky!"

Deringhouse si dal s odpovědí načas. Ale než se k ní dostal, vstoupil strážný. Ani si nesundal přilbu a

už hlásil: „Zaznamenali jsme pohyb mezi dvěma sousedními kopci, pane! Vypadá to jako zvířata!" „Kolik?" zeptal se Rhodan.

„Smečka, pane. Asi třicet."

Strážný pozdravil a odešel. Rhodan i jeho dva důstojníci ho následovali poté, co si také oblékli ochranné oděvy.

Strážný měl stanoviště na vrcholku nejvyššího kopce. Ze všech strážných měl nejlepší rozhled. Vzali do rukou infradalekohledy a rozhlíželi se. Na sever od nich se rozprostírala jakási náhorní plošina. Překvapeně zjistili, že je mírně porostlá nějakými keři. Budou se na to muset druhý den podívat... A také se tam něco pohybovalo!

„To jsou přece...", hlesl Deringhouse. Pak se zvedl na kolena, aby měl větší rozhled: „Bobří! Skupina poměrně velkých bobrů!"

Rhodan je také pozoroval, ale s Deringhousem tak docela nesouhlasil. Jistě, zvířata měla ploché ohánky, ale velké kulaté uši a špičatá tlama spíš připomínaly předimenzovanou myš. Předimenzovanou proto, že zvířata měla na délku dobře metr.

Vypadala nevinně, ale...

„Poručíku Tannere?"

„Ano, pane?"

19

„Přiveďte sem pana Lloyda!"

Tanner zmizel a o tři minuty později se vrátil s Lloydem.

„Lloyde, podívejte se na to!" požádal Rhodan. „Pokuste se zjistit, jestli něco neuslyšíte."

Lloyd se položil do písku vedle Rhodana, pak zavřel oči a sklonil hlavu. Trvalo mu poměrně dlouho, než si to ujasnil.

„Ne, pane," řekl nakonec. „Jenom obvyklé chaotické vzory vln jako u všech zvířat. Tohle nejsou bytosti, které hledáme."

Rhodan přikývl: „Díky, Lloyde. Běžte si zase lehnout!"

S Deringhousem, Tannerem a strážným zůstal ještě nějaký čas na kopci. Kolem půlnoci se vrátili do stanu.

Rhodan se ponořil do myšlenek. Existence vyššího života na tomto suchém světě ho zneklidňovala víc, než si uměl přiznat. Zvažoval, zda se nemá zeptat Cresta na jeho názor. Ale co by mohl Crest vědět lip než on? Od intenzivního hypnoškolení měl stejné znalosti jako Crest... Ne, ten mu nemohl pomoci. Musel si pomoci sám.

Sundal pouzdro s dalekohledem a odložil je na polici.

Vtom se však zarazil. Když pouzdro odkládal, něco mu vadilo, ale nedokázal si uvědomit, co to bylo. Posadil se na lůžko a podíval se k polici.

Najednou věděl, co mu vadí: Než odešel s Deringhousem a Tannerem ven, odložil na stejné místo na polici přenosnou vysílačku.

Teď tam však nebyla.

Vyskočil a prohledával regál, pak prostor pod ním a okolí, pod postelí a všude možně, ale vysílačka nikde. Zmizela.

Aniž by si uvědomoval, že by mohlo jít o další z podivných žertů neznámého telekineta, rozběhl se za strážnými, aby vyhlásil poplach, protože v jeho stanu někdo byl a vzal mu vysílačku.

Vyběhl ze stanu a rozhlížel se.

Všech pět stanů tam stálo mlčky a klidně. Na severním hřebeni se pohyboval stín.

„Hej! Stráž!" zvolal Rhodan do mikrofону v helmě.

V tu chvíli ho něco strčilo do zad. Zapotácel se a jeho překva-

20

pěné oči oslnil namodralý záblesk. Vnější mikrofóny skafandru přenášely zvuky ohlušující exploze. Něco ho srazilo na zem. Nevěděl, co se to děje.

Poměrně nejistě se zvedal na nohy. Záblesk ho oslnil, takže viděl jenom pohyblivé červené kruhy.

Volal stráž! Volal přece stráž, která byla nedaleko, proč tu ještě není?

Když se mu oči zklidnily, spatřil za sebou v písku kráter: ošklivou díru v zemi o průměru asi deseti metrů. Zel přesně v místě, kde ještě před chvílí stál jeho stan. Ze stanu nezbylo nic.

Vedlejšími stanů se nic nepříhodovalo. Lidé z nich vybíhali a hlasitě nadávali, což v Rhodanových sluchátkách vyvolalo značný chaos.

„Pryč od kráteru!“ křičel do mikrofonu. „Možná tam jsou stopy. Kromě toho budeme nocovat venku! Aspoň sto yardů odtud! Strážé! Kde jsou strážé?“

„Tady, pane!“

Předstoupili tři muži.

„Kdo z vás byl v okamžiku exploze v blízkosti mého stanu?“

Nikdo se nehlásil.

„Jednoho z vás jsem viděl tady na tom hřebenu. Kdo to byl?“

Nikdo.

„Nikoho nepodezírám,“ vysvětloval Rhodan a snažil se přitom být co nejklidnější. „Chci jen vědět, jestli strážný, který tam stál, někoho neviděl.“

Nikdo z těch tří nechtěl být mužem, jehož siluetu Rhodan spatřil. Dál na ně nenaléhal. Doufal, že se pravdu dozví i bez nich.

Deringhouse našel vhodné místo.

„Neměl jste ve stanu něco explozivního, pane?“ zeptal se Rhodana.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Celou dobu o tom přemýšlím. Myslím,

21

že ne. Kromě toho jsem zjistil, že tam během našeho pozorování venku musel někdo být.“

Vyprávěl o zmizelé vysílačce.

Tanner mezitím klečel na okraji kráteru. Díra byla poměrně hluboká, asi tři a půl metru. Síla, která rozmetala Rhodanův stan, směřovala dolů, a ne do stran, protože jinak by zničila i okolní stany.

Tanner vstal a pokrčil rameny.

„Co si myslíte?“ zeptal se Rhodan.

„Nic, pane. Jestli se mě ptáte na můj názor, byl to váleček dynamitu nebo trocha TNT. Nic moderního. Indikátory ukazují na nitráty.“

Rhodan sestoupil dolů do kráteru. Ve světle lampy viděl stopy spáleniny a nějaký prášek, kterým jako by někdo posypal kamení. Nastavil malý osobní indikátor a i ten určil přítomnost nitrátů.

Deringhouse mezitím odešel na konec, na kterém Rhodan údajně viděl strážného. „Kde to bylo, pane?“ volal odtamtud. „Tady někde?“

„Trochu víc doprava - ano, tam - a o pár metrů výš!“

Deringhouse poslechl příkazy.

Noc byla příliš tmná, než aby Rhodan mohl na dálku vidět, co to tam Deringhouse dělá, ale ten v okamžiku zvolal: „Pojďte sem, pane!“

Jeho hlas zněl poměrně vzrušeně. Rhodan se za ním rozběhl. Za chvíli stál u něj a svítil si kapesní svítilnou. Deringhouse klečel a svítil na něco v písku.

Byla tam stopa!

Avšak písek na svahu, stále rozfoukávaný větrem, nebyl ideálním prostředím pro trvalejší otisk.

Ale stopa tam byla.

Dvě řady otisků: jakýchsi děr, probíhajících paralelně nahoru, přičemž odstup mezi nimi nebyl větší než pětadvacet centimetrů, jak Deringhouse zjistil.

Velmi podivná stopa.

Deringhouse ji pozoroval se skloněnou hlavou. „Hádal bych na

22

dvounohou bytost. Kdyby to mělo čtyři nohy, vypadalo by to jinak.“

„Jen opatrně!“ varoval ho Rhodan. „Žádné unáhlené závěry! Stejně tak by mohlo jít o dlouhou stonožku!“

Deringhouse vstal a namířil kužel světla přímo proti svahu. Zřetelně viděli místo, kde bytost přeběhla hřeben. Rhodan si v tom okamžiku uvědomil, že neviděl stráž. Viděl jen stín, siluetu bytosti, která tudy utíkala. Bytosti, která v jeho stanu uložila bombu.

Možná to byla ona.

Neznámá bytost.

Kdo to tam zpíval a vyl?

Vítr. Věčný vítr tohoto světa.

Tanner stál opodál. Deringhouse byl těsně pod hřebenem. Rhodan u něj. Tři ztracení muži v neznámém světě. Deringhouse vypnul svítilnu. Nikdo neřekl ani slovo. Rhodan cítil, jak mu po zádech běhá mráz.

Kdo nastražil tu bombu? Nebo co to bylo?

Bytost, která zanechává zvláštní děrované stopy, které někde začínají a někde...

„Tady, pane!“

To byl Deringhouseův hlas. Rhodanem to trhlo.

„Už jdu!“

Dvěma skoky se octl na kopci. Deringhouse už byl o kus dál za hřebenem a měl znovu zapnutou lampu.

„Myslel jsem, že to někde tady na nás číhá,“ usmál se nevesele. „Místo toho jsem našel tohle!“

Rhodan se podíval na jeho nález - byla to ukradená vysílačka. Na jejím povrchu objevil škrábance. Rhodan ji vzal a schoval do kapsy.

„A tohleto!“ upozorňoval ho Deringhouse. Ukázal stranou od místa, kde našel vysílačku.

Rhodan se tam podíval, přimhouřil oči, zavřel je, a chvíli trvalo, než je znovu otevřel.

Ale obraz se nezměnil.

23

Stopa v tom místě končila. Deringhouse kroužil světlem kolem ní, ale nikde nebylo žádné pokračování.

„Stopa,“ řekl Tanner tlumeným hlasem, „která najednou začíná a stejně náhle končí. Co je tohle za svět?“

Příští ráno následovala krátká porada o cestě. Poručík Tanner zastával názor, že i když je ta stopa velmi podivná, mělo by se pátrat v jejím směru.

Deringhouse však namítal, že někdo, kdo prchá, nikdy nezanechává stopu tak, aby ho našli.

Rhodan nechtěl tvrdit, že by neznámá bytost - i když uměla pokládat bomby - měla být obdařena lidskou logikou, a proto setrval při svém starém plánu.

Zhruba v centru kopcovitého regionu chtěl vybudovat základní tábor a odtud vyrážet na výpravy do okolí, protože podle všeho byli skutečně v obydlené oblasti, v domově neznámých protivníků. A pevně doufal, že se právě od nich dozví další zprávu o planetě věčného života.

STARDUST hlásil, že na palubě je všechno v pořádku. Pro Fell-mera Lloyda se nenašla žádná práce.

Po klidném několikahodinovém letu Rhodan určil pozici základního tábora.

Zatímco ho rychle zřizovali, protože se blížil večer, Rhodan přemýšlel, proč bytosti tohoto světa projevují aktivitu jenom v noci. Během letu neviděli ani jednu bobromyš, natož jinou neznámou bytost.

Tramp byl už za dne planetou s nevhodnými životními podmínkami. V noci klesly teploty na minus třicet stupňů. Proč tedy?

Po obědě, který sestával z arkonidských potravinových konzerv, Rhodan rozdělil úkoly. Nemínil už plýtvat časem. Nejméně jeden

24

shift se měl neustále nacházet na cestě. Rhodan určil, aby na jeho palubě byli vždy dva, nejvýš tři muži. Takto se posádky mohly střídát a zároveň i odpočívat. Každý shift byl vybaven i pro pozorování v noci, takže hledání nemuselo být přerušováno.

Úkol zněl: Zjistit, co se kde pohybuje, udělat snímky a podat zprávu. Žádné osamocené akce!

Rhodan počítal nejvýše s deseti dny hledání. Byl přesvědčen, že během té doby určitě něco najdou, ale nevěděl, proč je tolik přesvědčen.

Po rozdělení úkolů se první dva shifty připravovaly na průzkumné lety. Rhodan s Deringhousem si vzali třetí shift a také se vydali na cestu.

Nejdříve letěli východním směrem. Rhodan řídil a Deringhouse se věnoval pozorování. Příliš si od toho nesliboval a nejraději by Rhodanovi řekl, aby počkali, až bude noc, ale byla to aspoň nějaká změna.

„Divný svět,“ řekl Deringhouse.

„S podivnými bytostmi,“ dodal Rhodan.

Vrátili se nad tábor a spojili se s ostatními stroji. Ale všude bylo všechno beze změn. Po vzrušení z uplynulé noci se hlásila nuda. Motor shiftu rovnoměrně bručel a Deringhouse se cítil ospale...

Pííp - pííp - pííp...

Rhodanova hlava se pohnula. Gravitometr hlásil červeným světlem, že objevil něco mimořádného.

„Zaměření!“ řekl klidně Rhodan. „Slabá, pozměněná gravitace na severovýchod.“

Deringhouseova ospalost zmizela mezi dvěma nadechnutími.

„Půjdu trochu níž," řekl Rhodan.

Zatímco se shift snášel dolů, gravitometr přinášel stále přesnější údaje. Blížili se ke zdroji gravitace.

„Co myslíte, že to je?" zeptal se Deringhouse.

Rhodan pokrčil rameny. „Možná nějaký gravitační motor. Poměrně výkonný. O něco silnější než ten, který máme v shiftu. Z našich strojů není poblíž žádný. Takže..."

Nedomluvil.

25

Gravitometr udával zcela přesné informace o pozici zdroje. Po několika vteřinách Rhodan zjistil, že se zdroj pohybuje. Věc, za kterou letěli, byla tedy očividně nějakým vozidlem.

„Buďte připraven k palbě!" rozkázal Rhodan. „Nechci, aby nás něco zaskočilo!"

Deringhouse se připravil. Když se po něm Rhodan po chvíli ohlédl, všiml si, že se šklebí.

„Jen nic neunáhliť, majore! Střílet budeme pouze v případě nutnosti."

Deringhouse přitakal.

Prostranství, nad kterým se shift pohyboval, najednou vykazovalo překvapivou stejnoměrnost.

Všechny zdejší kopce byly stejně vysoké a stejně tvarované. Stály v přesných řadách a kdyby to nebyla součást zdejší přírody, člověku by se zdálo, že byly vytvořeny uměle.

Rhodan zastavil stroj několik metrů nad povrchem a pak se jen opatrně pohyboval mezi dvěma kopci.

Z věci, která aktivovala gravitometr, však nebylo nikde nic vidět.

To bylo zvláštní.

„Můžete něco..."

Zatímco se ptal, spatřil to.

Hledal něco, co by se podobalo shiftu, ale věci, která se vznášela mezi kopci, byla třpytivá koule o průměru asi jednoho metru.

Deringhouse ji spatřil a zaklel. „Zatraceně! Copak i tady jsou svítící bytosti?"

Rhodan jen zavrtěl hlavou. Teď nebyl čas na slova. Ta věc vpředu nebyla příznakem. Měla pevné stěny z nějaké neznámé hmoty. Rhodan rázem snížil rychlost shiftu, takže stroj plul jen po centimetrech těsně nad zemí a blížil se ke kouli, která zastavila uprostřed údolí.

Vzdálenost nebyla větší než padesát metrů. Rhodanovi se honila hlavou armáda myšlenek. Kdo to tam před nimi mohl být - a jak by mu měl vysvětlit, že nemá v úmyslu nic nepřátelského?

26

„Vlezte do vchodu!" vyjel na Deringhouse. „Otevřte vnější vchod a mávejte jim nebo dělejte nějaká přátelská gesta. Do toho!"

Deringhouse tím byl zaskočen, nicméně uposlechl. Za pár okamžiků ho už Rhodan viděl ve vnějším vstupu, jak horlivě mává.

Ještě třicet metrů.

Dvacet metrů...

Naproti se nic nepohnulo, ale Deringhouse pořád ještě mával.

Shift přistál a zůstal na místě. Rhodan vystupoval vyzbrojen ter-moimpulzním zářičem. Nevěděl přesně, proč ho vzal, ale měl pocit hrozícího nebezpečí, a proto bylo v každém případě nejlepší, když... V té chvíli se situace změnila.

Zářivá koule najednou poskočila do výšky jako gumový míč a o povrch shiftu cosi cinklo. Rhodan pocítil tvrdou ránu a před očima se mu roztančily hvězdičky. Svět se točil. Odněkud slyšel Deringhouseovy zlostné výkřiky. Před obrazovkou se točily kopce a zářivé koule, a i kdyby Rhodan nebyl v té chvíli otřesen, jen těžko by v téhle rotaci hledal zbraň.

Padlo na něj něco měkkého a vrčícího. Ustoupil zpátky a při další otočce to na něj padlo znovu.

Deringhouse. Vrátil se a pokoušel se dostat k neutronovému zářiči. Rhodan na něj chtěl zakřičet, ale v té chvíli shiftem otřásla další rána, stroj se překotil a tvrdě dopadl na zem.

Pak nastalo ticho.

Rhodan neztratil vědomí. Věděl, co se všude kolem dělo, i když ho z toho bolela hlava.

Vstal a zjistil, že spadl mezi dvě sedačky. Předním oknem bylo vidět písek, na kterém shift ležel, a boční okna byla protáhlá shora dolů, namísto zezadu dopředu.

„Deringhousei?"

„Ano, pane?"

„Jste zraněn?"

„Ne, ale nemohu se hnout."

„Počkejte, jdu k vám!"

Neutronový zářič se uvolnil z držáků. Čelní deska, na které spo-

27

čívala váha těžkého přístroje, vtiskla Deringhouse do sedačky. Teprve když mu Rhodan přispěchal na pomoc, podařilo se mu desku odsunout tak daleko, že mohl zpod ní vylézt.

„Všechno v pořádku?"

Derringhouse si počítal kosti. „Ano, pane."

Uzavřeli skafandry a přelezli přes sedačky k výstupu. Rhodan oknem zjistil, že zářící koule zmizela.

Vnější výstup zůstal asi tři metry nad zemí, ale nízká gravitace jejich skok ztlumila.

Deringhouse seskočil s paprskometem v ruce, ale kolem nebylo nic, nač by mohl střílet.

Obešli shift a konstatovali, že s ním nic není. Měl pár škrábanců a boulí, ale jinak byl zcela v pořádku.

Jedinou vadou bylo, že stál čelem k nebi. Takhle ho potřebovat nemohli.

„Mohli bychom se ho pokusit rozhoupat. Když spadne správně, bude zase použitelný," navrhoval Deringhouse.

Rhodan souhlasil. Ještě předtím však major vlezl dovnitř, aby zapnul agregát, který kolem lodi

vytvořil nízké gravitační pole. Až se stroj překotí zpátky, dopadne měkce.

Postavili se každý na jednu stranu a na povely vůz rozhoupali. Za chvíli se těžké vozidlo komíhalo jako strom v bouři. Přišlo poslední zhoupnutí a...

„Pozóóó!" zvolal Rhodan a Deringhouse na opačné straně rychle uskočil.

Shift dopadl, překotil se a pak se ještě jednou otočil. Teď stál tak, jak ho potřebovali.

„To bylo o chlup," řekl s úsměvem Deringhouse. „Málem jste mě rozmačkal."

Rhodan na něj zíral.

„Já...?"

„Copak jste shift ještě nepostrčil, když už se kácel, aby přepadl rychleji?"

„Ani náhodou. V poslední chvíli jsem se ho vlastně vůbec nedotkl..."

Deringhouse vyvalil oči. „Telekineti!" zaúpěl. „Dělají si z nás

28

legraci! Nejdřív nás roztočili jako na kolotoči, a pak nás málem rozmačkali!"

Po chvíli znovu nasedli do stroje a Rhodan se postaral o to, aby odtud rychle zmizeli. Shift nebyl pro setkání s protivníky z této planety vhodný.

Jakmile opustili krajinu kopců, Deringhouse se zeptal: „Myslíte, že by to telekineti zvládli?"

Rhodan se usmál. „Vypadá to, že přemýšlíme o stejné záležitosti, přáteli. Taky bych spíš řekl, že nás roztočilo nějaké rotační pole než telekineti. Na takovou hmotnost by jejich síla nemusela stačit."

Deringhouse zabručel: „Takže jde o poměrně vysoce vyvinutou techniku."

Rhodan přikývl.

O pár minut později přistáli v táboře. Tanner právě organizoval posádku druhého shiftu. Třetí nebylo nikde vidět.

Sotva Rhodan vystoupil, Tanner se k němu rozběhl a udýchaně volal: „Pane! Lloyd... je pryč!"

„Cože?"

Tanner se nadechl a rychle podal zprávu. „Když se vrátily shif-ty, ohlásil se mi Lloyd a požádal mě o stroj. Rozhodl jsem se, že mu jeden dám, ale s podmínkou, že si na palubu vezme alespoň jednoho muže jako doprovod. Jenže on chtěl letět sám. Odmítl jsem. Vysmál se mi, řekl mi, že proti němu jako mutantovi nemám žádnou moc, a navíc že toho během jednoho letu zjistí víc než my všichni po tisíci letech - pokud ho necháme o samotě."

Tanner pokrčil rameny. „Protestoval jsem, ale on jednoduše nasedl do shiftu a odletěl. Koneckonců mi opravdu nepřísluší vydávat mutantům rozkazy."

Rhodan mu poklepal na rameno. „Bez starosti, Tannere, až se vrátí, udělám mu přednášku."

„Pokud se vrátí!" zaúpěl Tanner. „Už deset minut s ním nemáme spojení!"

29

O pár vteřin později už byli zase ve vzduchu.

Tanner znal směr, kterým Lloyd odletěl a odkud přišlo poslední hlášení. Druhý shift se držel za Rhodanem.

„Tahle země není pustina," vysvětloval Rhodan, „i když to tak vypadá. Kdo tady nemá oči pořádně otevřené, může si být jist, že dlouho nepřežije!"

Nejméně jeden muž posádky byl stále zaměstnán tím, že volal Fellmera Lloyda. Ale Lloyd

neodpovídal.

Rhodan se neoddával žádným iluzím. Pokud mu Lloyd neodpovídal, jednou z možností bylo, že je mrtev. Taková ztráta by byla velmi citelná. Lidé jako Lloyd byli v takovýchto končinách k nezaplacení.

Lloyd letěl po startu k severu. Jedinou nadějí, kterou Rhodan choval, bylo to, že potom nezměnil směr. Jenom tak ho mohli najít-

Po půlhodině letu jeho shift našli. Ležel na boku a byl očividně značně potlučen. Nedaleko shiftu pak bez hnutí ležela jedna z bobromyší, jaké pozorovali uplynulou noc. Zvíře vypadalo jako mrtvé.

Zatímco Rhodan opatrně přistával vedle vraku Lloydova shiftu, přemýšlel, zda smrt toho zvířete nějak nesouvisí s Lloydem.

Vystoupili. Rhodan prohledal ztroskotaný shift. Uvnitř nikdo nebyl. Zdálo se tedy, že Lloyd přežil, navíc nikde nenašli stopy krve. Kolem lodi pak byla spousta stop, které mohly být lidské. Vedly od shiftu nahoru do kopců a ztrácely se tam.

Deringhouse si mezitím prohlédl bobromyš.

„Biologii moc neovládám," řekl, „a už vůbec ne tu mimozemskou. Ale podle mě si to zvíře zlomilo vaz."

Zvedl hlavu zvířete a demonstrativně s ní hýbal všemi směry.

Rhodan přitakal. Bobromyš ho momentálně tolik nezajímala. Fellmer Lloyd zřícení shiftu zřejmě přežil a někam se ukryl. Poslal tedy pět mužů z druhého vozu, aby ho hledali.

Deringhouse se dál věnoval mrtvému zvířeti.

„Má příliš velkou hlavu," řekl. „Nemyslíte?"

Rhodan mávl rukou. „Pro mě za mě ať má třeba dvě vodnaté hlavy... Já chci vědět, kde vězí Lloyd!"

30

Deringhouse vstal a poodešel kousek od bobromyši. Zvíře zanechalo poměrně zřetelné stopy, a tam, kde teď leželo, to vypadalo na stopy boje. Země byla rozbrázděná, ale Deringhouse nedokázal při vši snaze rozeznat, kdo byl tím druhým bojujícím.

Stopa bobromyši vedla zdaleka. Deringhouse se po ní vydal, ale než ztratil Rhodana z dohledu, raději vytasil paprskomet. Postupně se vzdaloval do kraje...

Až našel díru v zemi, a u té stopy končily.

Myši díra.

A cos čekal, blázne? říkal si v duchu, když pocítil zklamání. Sotva se však vrátil mezi kopce a zahleděl se před sebe na protější písečný svah, něco uviděl.

Rozběhl se tam.

Bylo to místo, ohraničené jakýmsi nízkým písečným valem, jako by tam dopadlo něco těžkého a zabořilo se tam.

Když se octl na místě, ponořil ruce do středu kruhu a za okamžik vytáhl kus pomačkaného plechu.

Nebyl to však plech, byla to neznámá, snad kovová hmota.

Rhodan s ním souhlasil, že našel zbytek zářící koule, kterou pozorovali předtím, než je roztočilo vibrační pole. Ve dvou odnesli nalezený zbytek koule na palubu shiftu.

Deringhouse se pak vrátil na místo nálezu, i když ho Rhodan varoval.

„Jestli měla koule posádku, pak je ještě naživu! " volal za ním. „Buďte opatrný!"

Deringhouse se bez potíží vrátil. Vystoupil na dunu a zakryl si oči dlaní, protože rychle klesající slunce svítilo přímo proti němu. Už se chtěl otočit zpátky, když ve světle zapadajícího slunce spatřil tmavou čáru, která se táhla šikmo po protějším svahu.

Třemi skoky byl u ní. A uviděl přesně to, co čekal: ony známé, podivné stopy z dírek, vzdálené pětadvacet centimetrů od sebe.

A ještě něco: Stopa začínala v místě, kde právě stál, a končila asi dvacet metrů odtud vzhůru po svahu.

31

O hodinu později přinesli Fellmera Lloyd. Slunce mezitím zapadlo, takže si museli svítit na cestu.

Lloyd byl očividně na konci sil. Rhodan ho dal naložit do jednoho ze shiftů; prozatím ho nemíní vyslýchat.

Lloydův stroj byl mezitím vyklizen. Muži odnesli z jeho paluby vše, co se ještě dalo nějak použít. Pak Rhodan bez váhání vydal rozkaz k návratu. Krátce nato přistávali v základním táboře, což přineslo především Tannerovi značnou úlevu.

„Upřímně řečeno," vysvětloval o něco později Reginald Bull, když se spojili s velínem STARDUST

II, „by mi bylo mnohem milejší, kdyby si Lloyd našel čas na svůj výlet některý jiný den. Protože tady u nás se děly divný věci. Například se samovolně otevřel vstup a uniklo několik tisíc kubíků vzduchu. Naštěstí se u toho zrovna nikdo nenaskyt, takže nejsou ztráty na životech. Ale vydal jsem rozkaz, aby se všichni členové posádky pohybovali po lodi jen ve skafandrech.“

„Pošlu ti Lloyda, jen co ho vyslechnu,“ sliboval Rhodan. „Zřejmě je nutné, aby znovu prohledal celou loď.“

Protože Fellmer nebyl ještě ani o půlnoci schopen mluvit, Rhodan se pokusil strávit několik následujících hodin spánkem. Měl za sebou pětadvacet vzrušujících hodin, a i když měli k dispozici arkonidské léky, které umožňovaly rychlý spánek bez jakýchkoliv vedlejších příznaků, rozhodl se usnout normálně.

Hlavou se mu však honily myšlenky, a to se špatně usíná. Teď bydlel ve stanu spolu s Deringhousem a Tannerem. Oba důstojníci spali očividně klidně a spokojeně.

Tím intenzivněji se Rhodan zabýval problémy, které ho trápily, a tím jasněji docházel k závěru, že pozice STARDUSTU II je na této planetě téměř neudržitelná.

Cizí protivník začal tím, že své telekinetické schopnosti vyzkoušel na jednoduchých věcech, a pak přešel k cíleným akcím. Nyní, ve třetí fázi tohoto podivného sporu, se už protivník soustředil na 32

složité záležitosti. Další vývoj se dal odhadnout. Jakmile se nepřítel naučí ovládat palubní zbraně křížníku telekinetickou cestou, pak byla bitva s určitostí prohraná.

Existovaly jenom dvě cesty: ústup, nebo rychlý úder. Protivník musel být zneškodněn dřív, než by stačil provést ještě horší věci.

Přitom bylo nutné trvat na tom, aby neznámý nebyl zahuben. Docela určitě disponoval znalostmi, které by bylo dobré si osvojit-

Rhodana napadaly ještě další věci. Například ta zářivá koule nebo bomba, která vyhodila do vzduchu jeho stan. Proč, když byl protivník tak výtečným telekinetem, sahal ještě po jiných prostředcích?

Jak chápat jeho chování? Vibrační pole, ve kterém se roztočil shift - byl to útok, varování, nebo co? Bylo to...

Rozsvítila se zelená signálka dveří. Rhodan potvrdil kontakt a dveře se otevřely. Vstoupil jeden z Tannerových mužů. Otevřel helmu. „Lloyd je při vědomí, pane,“ řekl tiše.

Rhodan vstal. „Dobrá. Už jdu.“

Tiše, aby neprobudil ostatní, vklouzl do skafandru, nasadil si helmu a spolu s hlídkou opustil stan. Když vstoupil do stanu, kam ho zavedli, Lloyd už stál na nohou.

„Jak vám je?“ zeptal se Rhodan.

„Ó, děkuji,“ odpověděl Lloyd, „už je to zase dobrý.“

Rhodan si sedl na hranu lůžka. „Jak jste přišel na ten pitomý nápad?“

Lloyd pokrčil rameny. „Měl jsem dojem, že toho dokážu víc, když mě nechají o samotě. Tak jsem si vzal letoun a vyrazil jsem.“

„A málem jste doletěl až tam, kam jste vůbec nechtěl,“ poznamenal Rhodan.

„Jistě. Ale dopadlo to ještě dobře.“

„Poslouchejte, Lloyde!“ začal vážně Rhodan. „Jednou provždy si ujasníme jisté věci... Hej, posloucháte mě vůbec?“

Lloyd stál v opačném rohu stanu, zády k Rhodanovi. Lampa mu svítila na zátylek.

Rhodan se zarazil. Něco ho napadlo!

Najednou neměl čas na přemýšlení. Ve stejnou chvíli, kdy vyskočil z postele, aby se schoval za stůl, se Lloyd otočil s termo-paprskometem v ruce a vypálil tenký paprsek přímo do místa, kde Rhodan původně seděl.

Rhodan odhodil stůl a vypálil ze své zbraně.

Nedal Lloydovi žádnou naději. Zářivý paprsek impulzní zbraně se útočníkovi zaryl do prsou. Lloyd ještě pozvedl ruku, ale už nevystřelil a jen klesl k zemi.

Rhodan ještě chvíli počkal, pak vyšel z úkrytu, překročil mrtvého, opustil stan a zavolal stráž.

Jeden z Tannerových mužů vykonával práci lékaře. Původně to byl jenom zdravotník, ale tady si musel umět poradit.

„Prohlédněte ho!“ přikázal Rhodan. „Vy jste mu dal injekci, že?“

„Injekci?“ odpověděl zdravotník. „Ten byl tak vyřízenej, že jich potřeboval pět, než aspoň pochopil, jak se vlastně jmenuje.“

Zbavil Lloydovo tělo oděvu a položil je na stůl.

„Rozřežte ho!“ přikázal Rhodan.

„Jakže? Cože... To já... nemůžu!“

„Dělejte, co jsem řekl!“

Ošetřovatel suše polkl. „Do... dobrá, pane!“

Deringhouse na Rhodana zíral rozšířenýma očima. „Čekáte něco mimořádného, pane?“

Rhodan přitakal. „Díval jste se na Lloyda zezadu?“ zeptal se.

Deringhouse nechápal, co má tahle otázka znamenat. „Ne,“ odpověděl váhavě.

„To je škoda. Lloyd měl na zátylku holé místo - velké asi jako půldolar. Zvláštní věc, zvlášť když měl tolik hustých vlasů.“

Deringhouse přimhouřil oči. „No a?“

Rhodan ukázal na mrtvolu: „Ale tenhle Lloyd to místo ve vlasech nemá!“

Zdravotník se pustil do práce.

34

„Co je?“ zeptal se Rhodan, když viděl, jak najednou zbledl.

„Není... v něm ani kapka krve, pane,“ odpověděl tlumeně muž. „Ani jedna jediná kapka!“

Rhodan se postavil před stůl a zvedl amputovanou nohu. Na průřezu vůbec nevypadala jako noha. Asi pět centimetrů silný kruh jakési plastické masy obklopoval lesklou kost.

„Kost je kovová!“ zaúpěl Deringhouse.

Rhodan přikývl. „Ta b*estie je jenom dokonalý robot.“

Poté už nikdo nepochyboval, že se pravému Lloydovi muselo přihodit něco mimořádně odporného a že patrně už dávno není živ. Někdo ho zajal a zneužil k tomu, aby podle jeho vzoru stvořil útočného robota.

Ale navzdory všem prognózám se Fellmer Lloyd hned příští ráno po východu slunce připotácel od severních kopců. Byl tak zesláblý, že okamžitě omdlel, sotva se ujistil, že ho pár lidí vidělo.

Zdravotník Ormsby dostal novou práci. Tenhle Lloyd však měl na zátylku lysé místo, takže se mu už pracovalo líp a s větším klidem.

Rhodan netrpělivě čekal, až se ho bude moci začít vyptávat. Bullovy apely z paluby STARDUSTU byly stále častější. Protivník se zmocnil impulzního děla a vypálil do písku před lodí sto-metrovou jízvu, než si toho někdo všiml a zbraň vypnul.

Klíč k tajemství měl v ruce pravděpodobně Lloyd. Kdyby však nebyl schopen podat žádné vysvětlení a nic si nepamatoval, Rhodan se chystal načas opustit planetu Tramp na palubě křižníku a vyčkávat. Ormsby využil všech svých znalostí a krátce před polednem bylo možné s Lloydem hovořit. Rhodan z něj tahal moudrosti, dokud se mutant zcela nevyčerpá, a zjistil následující:

Řízení shiftu, ve kterém letěl, přestalo náhle fungovat, letoun se zřítíl a Lloyd upadl do bezvědomí.

Když se z něj probрал, spatřil

35

mrtvou bobromyš, ležící venku před shiftem, a nad ní se vznášela zářivá koule.

Vystoupil a chtěl na sebe upozornit. Koule se však najednou zvedla a pak se neuvěřitelně rychle rozletěla proti svahu, aby se do něj zabořila.

Potom pocítil touhu vzdálit se z místa události. Byl vybaven jenom impulzním paprskometem, a to se mu zdálo málo. Ploužil se tedy mezi kopci ve směru, kde odhadoval základní tábor, ale pak ho něco udeřilo do hlavy a zase ztratil vědomí.

Když se probрал, zjistil, že se nachází v jakési tovární hale. Byla poměrně velká, ale překvapivě nízká. Stála v ní spousta strojů. Žádný z nich nikdy předtím neviděl, takže nevěděl, nač jsou. Obsluhoval je tucet malých bytostí. Při bližším pozorování zjistil, že to jsou roboti. Vůbec se nepodobali lidem. Měli sice hlavy, zato však věnec rukou a stabilní, nemotorné nohy.

Ležel na nějakých nosítkách a nemohl se pohnout, přestože nebyl spoután. Měl za to, že to bylo nějakým nervovým plynem. Sundali mu helmu, ale v hale se dalo dýchat, přestože to tam podle jeho slov páchlo.

Asi po hodině ho dva roboti odnesli do místnosti vedle haly, posadili ho do křesla, podobajícího se detektoru lži, a pak ztratil vědomí.

Když se podruhé probрал, ležel v jiné místnosti. Poblíž nikdo nehlídal, jeho helma ležela na podlaze.

Posadil se a pokusil se otevřít dveře místnosti, což se mu nakonec podařilo. Za nimi byla hala, ve které se ocitl už předtím. Po robotech však nebylo ani stopy. Na druhé straně našel výtah, nastoupil do něj a

vyjel nahoru, aby zjistil, že se celou dobu nacházel v podzemí.

Výtahová šachta končila v jednom ze svahů kopců, takže si nasadil helmu a vydal se na cestu. Zjistil, že nemůže vysílat, protože mu z helmy demontovali vysílačku. Riskoval to tedy a pochodoval nocí k táboru. Měl hlad, trápila ho žízeň a byl zcela vyčerpán, ale do tábora dorazil...

Ano, měl dojem, že by tu halu mohl najít. Ano, studoval tam i cizí mozkové vlny.

36

A pak přišlo překvapení: „Prostudoval jsem už mnoho mozkových vln,” řekl Lloyd. „Ale na něco takového jako tady jsem ještě nikdy nenarazil. Objevil jsem dvojí druh frekvencí mozkových vln: za prvé fantasticky veselou hravost. A za druhé hlubokou nenávist, tak hlubokou, že způsobuje bolení hlavy. Nenávist vůči nepříteli, vůči vetřelcům, nenávist vůči všemu, co sem nepatří.

Myslím si, že bytosti, které vyzařují obě frekvence zároveň, musejí být duševními zrůdami. Veselá hravost a vražedná nenávist k sobě nepatří...”

„Viděl jste některou z těchto bytostí?” zeptal se Rhodan.

Lloyd zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Viděl jsem jen ty maličké roboty.”

„Nenávist a hravost - objevují se u nich pokaždé zároveň?”

„Ne. Když jsem ležel v hale, cítil jsem jenom tu nenávist. Zároveň jsem obě vlastnosti cítil, když jsem se snažil odplazit od svého shiftu.”

Tím bylo Rhodanovi jasné, co teď musí udělat. Dal Bullymu příkazy, aby mu poslal pět dalších shiftu s celkem čtyřiceti dobře vyzbrojenými muži. Jakmile tyto posily dorazí, vydají se s Fell-merem Lloydem hledat halu, ve které byl jako zajatec, a pak se uvidí.

Na palubě STARDUSTU se mezitím neodehrálo nic zvláštního, kromě toho, že jeden z generátorů ochranného štítu zničehonic krátkodobě vyráběl podstatně méně energie a v některých sektorech lodi náhle stoupla gravitace.

Několik lidí se zhroutilo a utrpělo otřesy mozku nebo zlomeniny končetin. Trvalo asi čtvrt hodiny, než někdo mohl napravit nastavení generátoru.

Crest a Thora byli zoufalí. Hlavně proto, že nebyli schopni tyto divné akce zastavit. Crest se sice jednou snažil Rhodana přemluvit k návratu, ale ten „strašlivý, paličatý pozemšťan”, jak Rhoda-

37

na kdysi nazvala Thora, jim vysvětlil, že vydá rozkaz k ústupu teprve tehdy, bude-li situace bezvýchodná.

Nikdo nevěřil, že by je protivník jen tak beze všeho nechal přiblížit se k podzemní základně. Shifty letěly mimořádně opatrně.

Lloyd je navigoval. Kolona zvolna postupovala.

Den se už blížil ke svému konci, když se stalo něco, co je ujistilo, že jsou blízko cíle.

Deringhouse se právě ohlásil telekomem, když vtom se Rhoda-nův shift opět roztočil. Ale Perry už věděl, oč jde. Přikázal tedy, aby všichni přistáli a vystoupili. Sám pak popadl řídicí páku a namířil si to za nejbližší kopec. Vliv rotačního pole tím sice neskončil, nicméně zeslábl natolik, že mohli přistát. Rhodan a jeho lidé vystupovali poněkud omámeně ven. Deringhouse cítil jen slabé vibrace a ostatní tři shifty byly následků rotačního pole ušetřeny úplně.

Lidé na sobě měli arkonidské transportní skafandry, které kolem sebe vytvářely vlastní ochranné energetické pole. Posádky se tedy vznesly a namířily si to ve směru, který stanovil Lloyd.

„K čertu!” klel mutant. „Ty kopce se jeden druhému podobají jako vejce vejci, ale řekl bych, že to bude támhleten!” ukázal na poměrně plochý kopec, vzdálený asi dvě stě metrů severovýchodně.

„Na které straně končí výtahová šachta?” zjišťoval Rhodan.

„Jestli je to ten správný kopec, pak asi deset metrů nad úpatím a přesně uprostřed svahu.”

Rhodan neznal protivníkovy zbraně, proto se obával nejhoršího. Určil jen pět lidí, kteří s ním měli opustit úkryt za kopcem a ukázat se nepříteli.

Pak vyrazili.

Bez větších potíží se dostali nahoru na zmíněný kopec. Rhodan pak kráčel vpředu a všichni ostatní šli husím pochodem za ním.

38

Chvíli se nic nedělo, pak se před nimi najednou cosi nemotorně zapotácelo.

Za Rhodanem kdosi vykřikl: „K zemi!”

Perry jediný zůstal stát.

Zablesklo se, ozvala se detonace a vyšlehl oslňující záblesk. Napravo od Rhodana, ve vzdálenosti asi

deseti metrů, zel v zemi kráter, který se podobal tomu, jaký zůstal na místě, kde měl před dvěma dny svůj stan.

Detonace byla provázena silnou tlakovou vlnou, ale ochranné štíty skafandrů ji absorbovaly.

Lidé vstávali ze země.

„Který blázen prikazoval, že máme jít k zemi?“ zeptal se Rhodan.

„Já, pane,“ hlásil se jeden z mužů. „Seržant Seaborg.“

„Vy osle!“ vynadal mu Rhodan spíš pobaven než nazloben. „Zapamatujte si konečně, že na sobě máte skafandr, chráněný ochranným polem. Kdyby na vás zaútočilo něco, před čím by ochranný štít neobstál, pak by vám nebylo nic platné, ani kdybyste se zahrabal metr pod zem! Pochodujte klidně a vzpřímeně dál a neplaš-te!“

„Rozkaz, pane!“ odpověděl Seaborg.

Šli dál. Nepřítel jako by uznal, že jeho staromódní granáty neobstojí. Nechal toho a choval se prozatím klidně.

Proto se Rhodan a jeho lidé dostali do údolí mezi oběma kopci, aniž by se cokoliv stalo.

Pak ale přišlo divadlo.

Někdo najednou vyděšeně zařval a když se Rhodan obrátil, spatřil jednoho ze svých mužů, jak se otáčí ve vzduchu a jak ho to žene pryč.

Okamžitě pochopil.

„Zpátky!“ zvolal. „Přes kopec!“

Dva muže, kteří chápali pomaleji než on, popadl za paže a vlekl je za sebou. Chvilí prchali a pak najednou zvedl větrný vír do vzduchu dalšího muže. Utíkali ze všech sil, aby se dostali do bezpečí dřív, než se protivník zmocní dalších.

39

Výkřiky unesených mužů bodaly ve sluchátkách. Odnoslo je to k jihu. Rhodan je hledal reflektorem, ale žádného neviděl.

Najednou výkřiky ztichly. Ve sluchátkách se ozvaly dva duté údery a pak bylo ticho.

„Poručíku Tannere?“

„Tady, pane!“

„Vezměte si jeden shift a tři lidi! Hledejte ty odváte!“

„Ano, pane!“

Tanner viděl ty dva, jak letí vzduchem. Znal směr, kterým je nepřátelská zbraň odnesla. Pomalu a nazlobeně se vydal na cestu.

Rhodan zjistil, co potřeboval. Ale stálo ho to dva muže.

Rotační pole dokázala zasáhnout protivníka i v případě, že byl chráněn energetickým polem. Sice jím neprošla, ale chopila se ho i s chráněným objektem. Vypadalo to, že prostředky malé expedice nestačí k tomu, aby nepříteli přemohly.

Rhodan se odplazil k Fellmeru Lloydovi.

„Vnímáte něco?“ zeptal se.

„Ó ano,“ odpověděl Lloyd. „Už mě z toho celou dobu bolí hlava. Někdo tam vpředu nás nenávidí tak, že na to nestačí slova.“

Deringhouse ležel poblíž. Čas od času zvedl hlavu z úkrytu a podíval se do dalekohledu. „Bůh nás chraň, ať nepřijdou na to, že můžou klidně vylézt ze svých děr a zaútočit na nás!“

Kolem půlnoci se Tanner vrátil. Ty dva muže našel: Byli mrtví. Energetické ochranné štíty je nezachránily. Štíty byly zneutralizovány, muži se zřítili dolů a zemřeli na následky pádu.

Rhodan v sobě cítil stoupající vlnu zlosti.

Uvažoval, zda nemá povolát STARDUST a zpracovat protivníkovu základnu palubními zbraněmi mocného křižníku, ale došel k závěru, že se o to raději pokusí nejdřív deseti jinými způsoby, než by riskoval STARDUST.

Premýšlel.

40

Potom se stalo něco, co všechny úvahy ukončilo. Začalo to dunivým zvukem. Než stačili zjistit, odkud vlastně přichází, zachvěla se pod nimi země. Pár vteřin nato pukl kopec, ve kterém se protivníková základna skrývala. Jeden ze shiftů za Rhodanem se zachvěl a naklonil.

„Zemětřesení!“ zvolal kdosi.

Rhodan pozoroval puklinu v kopci a pak mu došlo, že to je jedinečná příležitost, jaká se už nemusí

opakovat.

„Kupředu!“ zvolal a postavil se, aby ho všichni viděli. „Tohle je chvíle, na kterou jsme čekali!“ Trvalo pár vteřin, než se ostatní postavili na nohy. Zemětřesení nabíralo na síle, ale muži toho nedbali a rozběhli se k puklině.

Nepřítel proti tomu nic nepodnikal.

Běželi za Lloydem a skutečně dospěli až na místo, kde v zemi ležela kovová deska.

„Tady!“ zvolal Lloyd. Ohmatal desku, ustoupila do strany a pod nimi se otevřela šachta antigravu.

„Nastupujeme!“

Rhodan vstoupil první a ostatní ho rychle následovali. Zemětřesení vnímali jen bezděčně. Pořád ještě trvalo, ale zdálo se, jako by se z tohoto místa vzdalovalo.

Pár vteřin nato měli pod nohama pevnou zemi. Rhodan počkal, až přistanou i ostatní, a když otevřeli dveře, octli se ve světle ozářené hale. Rychle se do ní rozprchlí a každý hledal nějaký úkryt.

Nikdo však proti nim nezaútočil. Co se to děje? překvapeně konstatoval Rhodan.

Hala vypadala tak, jak ji Lloyd popsal.

Chyběli jen ti malí roboti.

Muži se rozdělili. Fellmer Lloyd mávl na Rhodana.

„Co se děje?“

„Nic nevímám, pane,“ odpověděl Lloyd. „Ptáčci asi vyletěli z hnízda.“

Rhodan přitakal a zvedl se. Zamával na své lidi a ukázal jim, aby se zpočátku drželi nalevo a napravo při stěnách. Sám kráčel prostředkem haly. Už byl málem na jejím druhém konci, když

41

vtom ho zaujal jeden ze strojů - stál u stěny a byl největší ze všech. Podobal se plochému válci o průměru patnácti metrů a byl tak vysoký, že se dotýkal stropu. Byl poškozen. Vlevo, kde se země zvedla, se táhla na boku stroje trhlina.

Pak uviděl roboty.

Jejich těla byla elipsoidní, měla dvě sšívané nohy a věnec rukou. Nebyli ani půl metru vysocí. Před zničeným válcem jich leželo patnáct a vypadalo to, že jich v hale ani víc není.

Rhodan přivolal své lidi.

Opatrně odstranili hromádku zničených robotů.

„Vyneseme je ven!“ přikázal Rhodan. „Mohou být prozkoumáni na palubě STARDUSTU.“

Zatím je nanosili alespoň k antigravu. Rhodan s Deringhou-sem si mezitím prohlíželi halu, ale ani po půlhodině nenašli nic, co by se dalo považovat za stopu, jakou hledali - stopu na cestě za planetou věčného života. Tohle nebylo místo, které by jim pomohlo dál, a ví Bůh, proč je velký Neznámý vystavil tak těžké zkoušky.

Rhodan poslal své muže i s roboty nahoru. Sám se vydal vzhůru jako poslední. Sotva vyšli na povrch planety, přikázal, aby se šlo k shiftům.

„Moc toho nemáme, že?“ poznamenal cestou Deringhouse.

Rhodan pokrčil rameny. „Vyčkejme času! Uvidíme, co mají roboti uloženo v paměti. My hledáme tvůrce těch robotů, a roboti by měli vědět, kde je najít.“

Víceméně náhodou se pak podíval na hodinky. „Hm, čtyři hodiny místního času... Asi se mi zastavily...“

Deringhouse zvedl hlavu. „Čtyři hodiny a jedna minuta, pane. Vaše hodinky jsou v pořádku.“

Rhodan se zastavil, popadl Deringhouse za paži a otočil ho ke slunci: „Východ slunce měl začít kolem šesté. Tak mi, k čertu, vysvětlete, jak to, že už je na nebi?“

42

Záznamy měřicích přístrojů na palubě STARDUSTU, které zachytily průběh zemětřesení, přinesly vysvětlení. Vycházelo z faktu, že slunce, kolem něhož Tramp obíhal, bylo takzvané kolabující slunce, ale zároveň se uvnitř něj tvořilo jádro, které znamenalo zárodek jeho znovuzrození. Tento rozdíl vyvolával fyzikální reakce, mimo jiné i náhlá zemětřesení oběžnice...

Rhodan se s částí výpravy vrátil na palubu Stardustu. Předali technikům roboty a Rhodan pak uvažoval, jestli se nemají vrátit do základního tábora.

Pak se přihodilo něco, co ho přivedlo na nový nápad.

Přišlo to překvapivě, protože už dva dny se na palubě křižníku nic nestalo.

Toho dne se ze svého ukotvení uvolnil jeden z gravitačních agregátů lodi a vznášel se strojnou. Bylo to způsobeno i jeho náhlým značným výkonem, který vyvíjel.

Mechanici měli co dělat, aby jej opatrně umístili zpátky na místo. Kromě toho se odehrála řada dalších menších událostí, ovšem ta velká na sebe ještě dala čekat. Rhodan se v jídelně trochu osvěžil a byl na zpáteční cestě do velínu, když se rozječely sirény. Rozběhl se a vrátil se do velínu ve chvíli, kdy Bull začal vydávat rozkazy. „Všechny volné stráže zrušit. Volná stráž jedna, první skupina, obsadit velín. Všechny zbraňové centrály obsadit dvojmo! Všechny zaměřovače obsadit dvojmo! Personál paluby E uvolnil arkonidskou bombu a ta se teď volně pohybuje vzduchem!”

Rhodan strnul v pohybu.
Arkonidská bomba!
Celý křižník by byl ztracen, kdyby explodovala!
Bull dokončil hlášení, pak se otočil a spatřil Rhodana. „Bylo to tak správně?” zeptal se vážným hlasem.
Rhodan přitakal.
Ze strany se blížila Thora. Oči měla doširoka otevřené, kráčela mechanicky, téměř náměsíčně.
„Ne...!” vykřikla. „To nesmíte! Evakuujte loď!”

43

Rhodan zavrtěl hlavou. „Ne. To by byl nejjistější způsob, jak ji ztratit.”
A najednou se pohnul. Na pilotním křesle ležela jeho helma. Narazil si ji, ale nezavřel. „Stálé spojení!” řekl krátce.
A byl venku.
Thora za ním nechápavě zírala. „Kam jde?” zeptala se.
Ale Bull byl zaměstnán jinými věcmi a neodpovídal jí. Tři minuty po vyhlášení poplachu se velín zaplňoval lidmi. Bully jim určil místa a upozornil je, aby byli ostražití. „Rhodan je nahoře na palubě E,” řekl vážně. „Každý jeho příkaz musí být neprodleně vykonán.”
Rhodan nešel sám. Oba Japonci Tako Kakuta a Tama Jokida ho doprovázeli. Oba byli mutanti. Zatímco Rhodan ještě nevěděl, jak využije Kakutovu schopnost teleportace, na druhé straně přesně věděl, že bude potřebovat telekineta Jokidu.
Velín STARDUSTU byl umístěn na palubě D. Nahoru na palubu E to bylo kolmo vzhůru sto padesát metrů. Antigrav končil těsně před vstupem do skladu zbraní.
Široká transportní chodba byla mezitím vyprázdněna, takže každý zdálky viděl kovově se lesknoucí vejce, které se zdánlivě nehybně vznášelo tři metry nad zemí nedaleko východu z lodi.
„Jokido, začněte!” řekl drsně Rhodan. „Naveďte bombu na jeden ze stojanů a držte ji tam!”
Jokida prošel dveřmi a upřeně se na bombu zahleděl. Věděl, s jakou zbraní má co do činění, a dával si pozor, aby ji svou neopatrností neaktivoval.
Zastavil se. Na krku mu vystoupily žíly a za okamžik se skácel k zemi. Kdyby ho Kakuta bleskově nezachytil, upadl by.
„Nejde... nejde to, pane!” zaúpěl Jokida. „On to drží moc velkou silou!”
Rhodan zaťal pěsti.
On? Kdo je to - on?

44

Odsunul Japonce stranou. „Tako - dávejte pozor!”
Tako věděl, co má dělat. Rhodan se zapřel pod bombou a Japonec se soustředil na chvíli, ve které by neznámý telekinet pustil bombu. Musel ji zachytit. Nesměla se zřítit, protože by se nárazem aktivovala.
Rhodanova snaha pohnout bombou byla marná. Nedokázal s ní hnout. „Musíme ji rozebrat!” vzdychl pak. „Tako - rychle, náradí!”
Tako zmizel.
Chvilí nato se bomba začala pohybovat. Rhodan bez dechu sledoval, jak se zvolna sune směrem k severnímu vchodu na chodbu a ke střednímu výstupu z lodi!
Postavil se jí do cesty a znovu se ji pokoušel zastavit svou silou. Stejně dobře mohl vyzkoušet síly s rozjetým tankem. Bomba ho jednoduše přetlačila.
Plula dál chodbou k výstupu. Nebylo o tom pochyb - jako by ji někdo chtěl dostat ven.
„Velíne?”
„Ano?”
„Vnitřní vchod severní brány otevřít!”

„Rozkaz, pane!"

Mocná nákladní brána se otevřela. Bomba plula přímo do ní.

V tu chvíli dorazil Tako Kakuta s bednou plnou nářadí. Rhodan však mávl rukou. „Teď ne! Uzavřít skafandr!"

Drželi se těsně za bombou.

„Jokido?"

„Ano, pane?"

„Hlídejte bombu! Možná přestane Neznámého bavit a klidněji pustí. Pak ji přidrže!"

Jokida přikývl.

„Velíne! Zavřete vnitřní a otevřte vnější vchod!"

Rozkaz byl proveden.

„Vypnout ochranný štít!"

„Ochranný štít vypnut, pane!"

*

Čerpadla se činila. Než bomba proplula uzavřeným prostorem

45

mezi oběma vchody, přizpůsobila vnitřní tlak vnějšímu. Vnější vchod se pak rozskočil. Nebylo pochyb, že neznámý chce bombu dostat ven z lodi.

„Bomba opouští loď!" informoval rychle Rhodan. „Zapneme ochranné štíty, jakmile se dostane do bezpečné vzdálenosti. Upozorněte Tannera, že se musí co nejrychleji vrátit na loď. Pokud by bomba explodovala venku nad tím železitým pískem, Tramp by se v okamžiku proměnil v jedinou atomovou pochodeň!"

Bomba plula k východu.

„Pozor!"

A pak, když už s tím nikdo nepočítal, se to najednou stalo. Najednou přerušila své putování, otočila se kolem osy a potácivě padala.

„Jokido...?"

Japonec se držel nějakého výstupku a visel trupem nad propastí pod lodí. Tako Kakuta ho zezadu přidržel.

Rhodan ležel na břiše a posouval se k východu. Spatřil bombu, jak se snáší díky nízké gravitaci dolů k povrchu planety. Najednou ho naplnil chladný klid. Pokoušel se odhadnout vzdálenost, kterou měla ještě padat.

Ještě padesát metrů, možná šedesát...

Jokida záupěl. Rhodan se chtěl ohlédnout, ale v té chvíli bomba zpomalila pád. Ještě dvacet metrů!

Pět metrů před dopadem se úplně zastavila... Pak...

Pak se zvedla a znovu začala stoupat. Nejdříve pomalu, ale pak nabírala na rychlosti.

„Tako!" vykřikl Rhodan. „Musíme ji chytit!"

Připravili se. Tama Jokida měl zavřené oči, soustředil se a vedl bombu podle citu.

„O metr níž!" přikázal Rhodan.

Jokida poslechl. Bomba klesla a vplula dovnitř.

„Teď!"

Zároveň ji popadli. Vteřinu vážila tak málo, jako by byla z papíru, pak ale získala svou starou hmotnost a muži měli co dělat, aby ji udrželi.

46

O kus dál vpředu se ozvala dutá rána, jak Tama Jokida omdlel vyčerpáním. Z posledních sil se odrazil od okraje výstupu z lodi a dopadl na palubu.

Odnesli bombu zpátky do skladu.

Poslední krok, pozor -

- a byla zpátky.

Pak ji zabezpečili a strhli z hlav helmy, aby si otřeli pot z očí.

Tako se podíval na Rhodana a zašklebil se.

„Ano, zvládli jsme to!" řekl Rhodan a poplácal Japonce po rameni.

Dlouhé tři hodiny se zvláštní komando jednoho sta mužů zabývalo bezpečným připevňováním všech palubních zbraní, aby se už další podobný kousek neznámému útočníkovi nepodařil.

Během těchto tří hodin Rhodan vzrušeně diskutoval s oběma Arkonidany Thorou a Crestem. Oba zastávali názor, že poslední událost už překročila meze jejich trpělivosti a že je nejvyšší naléhavost

nutí požádat ho, aby zvedl kotvy a aby opustili Tramp.

Rhodan odporoval. Mezitím vymyslel plán. Sice se mu nepodařilo Arkonidany přesvědčit, ale vysvětlil jim, že velitelem lodi i celé výpravy je on a nikdo jiný.

Crest nakonec řekl: „Tak dobrá. Vy jste velitel. Budeme tedy zticha. Aspoň však víte, že s vámi z hloubi duše nesouhlasíme.“

„Vy se mnou budete souhlasit,“ usmíval se Rhodan, „až tahle akce skončí!“

Thora na to nic neříkala, ale z očí jí šlehalý blesky, jaké už Rhodan dlouho neviděl. Pak se věnoval dalším rozkazům. Vyhlásil, že sestaví novou expedici. „Nemáme času nazbyt. Čím rychleji vyrazíme, tím větší máme šanci na přežití.“

Mezitím dorazil poručík Tanner se svými muži. Stany i přístroje nechal venku, jak mu bylo uloženo.

Večer se expedice vydala na cestu. Měla k dispozici deset shif-tů. Sedm z nich bylo plně naloženo přístroji a zbraněmi všeho dru-

47

L

hu. Když chtěl Bully vědět, nač je budou potřebovat, Rhodan odpověděl: „Necháme našeho protivníka, aby si trochu pohrál! Ale tam, kde to pro nás nebude nebezpečné!“

Poblíž základního tábora umístili přivezené přístroje a zbraně. Rhodan kladl důraz na to, aby to byly hlavně stroje a přístroje, jejichž obsluha vyžadovala složité mechanické a myšlenkové úkony.

Každý s ním souhlasil, že se neznámý stejně jako dítě učí a dostává se od jednoduššího ke složitějšímu a že by ho jistě nevydráž-dilo, kdyby mu do písku pohodili pár primitivních vysílaček.

Rhodan byl přesvědčen, že se neznámý útočník nachází v kopcích, a dokud zůstanou v blízkosti, že dá od STARDUSTU ruce pryč.

Rozšířili tábor, aby ubytovali všechny muže. Tábor byl od místa s nabízeným zbožím oddělen kopcem, takže všichni byli v relativním bezpečí.

Rhodan pak přítomným vysvětloval, co si myslí o protivníkovi. „Prozatím musíme přijmout domněnku, že nepřítel - podobně jako to udělali Arkonidané a jako to dělají lidé - tvoří své roboty ke svému obrazu. Můžeme tedy čekat bytosti s elipsovitým trupem, mnoha rukama a dvěma stabilními nohama. Celé to nebude vyšší než půl metru. Kdybyste něco takového viděli, hned to seberte, ať už to je robot nebo organická bytost. Na první pohled se to stejně nemusí poznat.

A pozor na zářivé koule! Jsou vybaveny d'ábelskými zbraněmi a nereagují na přátelská gesta!“

Pak čekali.

Pár divných věcí se stalo, ale protivníka nespatriili. Středně velké impulzní dělo začalo najednou střílet a točilo se přitom v kruhu. Pak se zase uklidnilo.

Technici STARDUSTU hlásili, že škrábance na Rhodanově ukradené vysílačce způsobil robot. To bylo zajímavé, Rhodan si

48

původně myslel, že bombu do jeho stanu uložila organická bytost.

Technici také uvedli předpokládané stáří robotů - podle nich dosahovalo více než 45 000 let.

To bylo překvapivé. Roboti byli starší než sama arkonidská kultura.

V Rhodanovi vzklíčilo jisté podezření, ale nechal si je pro sebe, protože dosud nenašel žádný důkaz o jeho správnosti. Toto podezření však neměnilo nic na jeho plánech. Při hledání světa, který znal tajemství zachování života, bylo jedno, u jakých bytostí se najde další stopa.

V jedné z těch nocí vyběhl Fellmer Lloyd ze stanu a probudil celý tábor.

„Přicházejí!“ křičel. „Cítím to! Chtějí na nás zaútočit!“

Rhodan u něj byl první. Vůbec nepochyboval o tom, že Lloy-dovo zjištění bude správné, ale nejdříve ze všeho ho pořádně šťouchl do žeber, aby se Lloyd sebral dřív, než propadne hysterii.

„Vzpamatujte se!“ vyjel na něj. „Tak co se děje?“

„Nenávist!“ zafuněl Lloyd. „Neuvěřitelná nenávist! Probudilo mě to a hlava mě bolí tak, že vás sotva slyším.“

Rhodan běžel nahoru po svahu. Lloyd měl dojem, že protivník přichází ze severu. Ani jeden ze strážných nahoře si ničeho nevšiml. Rhodan přivolal další muže a umístil je k větším zbraním, rozmístěným pod kopcem.

„Jenom nenávist!“ úpěl Fellmer Lloyd. Z dětské hravosti necítil vůbec nic.

Rhodan vydával příkazy: „Se střelením budeme čekat, dokud to jen bude možné. Nasad'te psychozářiče a pokuste se je zbavit jejich vůle.“

Ale sám příliš nevěřil, že by psychozářiče mohly zaznamenat nějaký úspěch. Roboty nešlo zhypnotizovat.

Plynuly minuty. Fellmer Lloyd stále trpěl pod vlivem nepřátel-

49

ské nenávisti. Ležel vedle Rhodana, hlavu položenou na zemi, a sténal.

Pak přišli.

Elegantně přeskočili protější kopec a sestupovali dolů ve směru, kde dal Rhodan zabudovat těžké zbraně.

Bylo to pět koulí. Třpytily se i ve tmě a rozšiřovaly difúzní světlo. Vypadalo to, že znají svůj cíl. Psychozářiče byly aktivovány - marně. Vzdálenost se zkracovala a každý věděl, co se stane, až se koulím podaří přiblížit.

„Pal!“ zavrčel Rhodan.

V té chvíli nikdo nevěděl, jak zbraně STARDUSTU na ty koule zapůsobí. Lidé nicméně chovali naději, že si je s jejich pomocí alespoň udrží od těla.

Avšak to, co přišlo, nikdo nečekal.

Dekrystalizující pole dezintegrátoru na levém křídle zasáhlo první kouli. V té chvíli následovala oslňující bílá exploze. Když zase nastaly normální podmínky, byla koule pryč a zbývající čtyři zmateně poletovaly nad údolím.

Rhodanovi muži kleli. Než Rhodan stačil vyslovit, že by se měli pokusit ty čtyři koule dostat pod kontrolu, muži zběsile pálili.

Bitva trvala jen deset minut. Pak bylo pět zářících koulí zničeno a Fellmer Lloyd si oddechl.

„Kdy?“ zeptal se Rhodan. „Kdy jste si všiml, že přestává nenávist? Mám na mysli - po zničení které koule?“

Lloyd zavrtěl hlavou. „Vy myslíte, že byly obsazeny roboty a že třeba jenom v jedné z nich letěla inteligentní bytost? Ne - při sestřelu každé z těch koulí se mi o něco ulevilo.“

To bylo na pováženou. Rhodanova teorie o tom, že tu existuje jenom pár inteligentních jedinců, ovládajících armádu robotů, se nepotvrzovala.

Rhodan byl navíc přesvědčen, že se v těchto místech už nebude nic dít, protože nepřítel byl varován.

Když mu nicméně asi za půl hodiny jeden strážný ohlásil, že na svém oscilografu vidí nějaké pomatené vzory, Rhodan mu vynadal, ať si z něj nedělá blázny.

50

Ovšem Fellmer Lloyd se usmíval. Tvrdil, že právě v té chvíli zaznamenal mozkové vlny někoho, kdo si vysloveně chce hrát.

Rhodan odešel za strážným, kterého předtím neprávem obvinil, že si z něj dělá blázny, a omluvil se mu. Pak pochodoval nahoru na kopec a zůstal společně se strážnými tak dlouho, až na vlastní oči spatřil tři nové události: střelející neutronový zářič, pracující počítač a chladicí agregát, který vystřikoval do vzduchu kbelíky tekutého kyslíku.

Přestože ho naplňovalo uspokojením, že neznámý cizinec podlehl své touze hrát si, byl na nejvyšší míru popleten. Nedokázal si tohle chování vysvětlit: nejdříve nenávist, pak hračkování. Tohle už hraničilo se schizofrenií. Cestou do tábora nad tím kroutil hlavou.

Za chvíli se ozval další strážný: „Pane, dole v údolí se něco hýbe! Chcete se na to podívat?“

Rhodan tedy podruhé vykročil po svahu nahoru. Divil se, co to může být, když to strážný nedokáže na třicet metrů identifikovat, ale pak to uviděl i on.

Něco se vyhrabávalo z písku. Připomínalo to krtka, který hledá cestu na povrch.

Trvalo to ještě deset minut, a nato se objevila malá díra, ze které vykouklo něco hnědého, špičatého, a pak se to zase ztratilo. Za chvíli se to opět objevilo a jako by to zjistilo, že otvor je příliš malý, začalo to divoce hrabat.

Zanedlouho to vylezlo ven. Byla to dobře známá bobromyš, ale chovala se velmi podivně.

Poskakovala od přístroje k přístroji a očichávala je.

Nejvíce ji zaujal malý chladicí agregát - právě ten, který byl ještě před hodinou v činnosti. Bobromyš dřepěla před strojem na zadních tlapách a nemotorně ohmatávala plastický kryt.

Když se zvíře vzpřímlilo, měřilo asi metr. Agregát byl jen zpola tak velký a měl tvar krychle.

51

Potom se stalo něco velice podivného.

Stroj se najednou zvedl z podstavce a vznášel se ve vzduchu. Bobromyš seděla bez hnutí a pozorovala jej. Když agregát doplul až k ní, zvíře uhnulo, stroj se sunul vzduchem až nad díru v zemi a pak se do ní ponořil.

Pár vteřin nato vypadalo prostranství jako předtím.

Rhodan vstal. Strážní ještě leželi na zemi na svých stanovištích a vzhlíželi k němu, protože čekali nějaké vysvětlení.

„Pojďte se mnou!“ rozkázal Rhodan. „Vezměte si nějaký proviant a každý nějakou menší zbraň.

Vlezeme do díry a podíváme se, kam nám zmizel ten agregát.“

Díra, kterou bobromyš vyhrabala, byla vytvořena tak, aby jí prošla i zadní část zvířete, která měla zhruba stejný průměr jako lidské tělo. Proto nebylo pro Rhodana a jeho muže těžké se v ní pohybovat. Vedla jako šachta zhruba půldruhého metru hluboko do země a pak zahýbala doprava do štol.

Rhodan se plazil vpředu a svítil si. Jeho svítilna měla dosah několika kilometrů, ale nezdálo se, že by štola měla nějaký konec.

„Stejně to zkusíme!“ rozhodl se.

Půl hodiny poté, kdy Rhodan zmizel pod zemí, se Tannerovi ohlásil Bully z paluby STARDUSTU II.

„Mám zprávu pro Perryho,“ řekl.

„Není tady...“

„Tak ji přijměte vy, Tannere. Dobře poslouchejte: Naši technici rozebrali roboty a zjistili, že to sice jsou mechanické bytosti, ale jejich mozek je organickou hmotou bez omezení životnosti. Co se týká řídicí složky robotů, jsou tedy organickými bytostmi.“

52

Mají taky paměť, která je složité struktury. Zatím se nám podařilo rozluštit jenom dvě informace.

Za prvé: Roboti mají rozkaz zničit každého cizince, který se na planetě objeví.

Za druhé: Na tomto světě žije jenom dvacet takových robotů, a jejich poslední vzpomínka na cizího vetřelce sahá do času před čtyřiceti tisíci lety zdejšího času, to znamená asi před pětaticeti tisíci lety pozemského času.“

Pak Bully ještě dodal: „Doufám, poručíku, že je vám jasné, jak důležitá informace tohle je!“

Tanner horlivě přitakal a pak bylo spojení přerušeno. Hned nato se pokusil spojit s Rhodanem. Za chvíli se mu to podařilo.

„Který blázen ruší spojový klid?“ zlobil se Rhodan. „Přikázal jsem ho!“

Tanner se omluvil a vysvětlil, že volá z Bullyho příkazu.

„No dobrá,“ odpověděl Rhodan. „Tak mluvejte!“

Tanner zopakoval, co slyšel.

„Vyřídíte Bullovi,“ odpověděl Rhodan, „že to pro mě není žádná novinka.“

Tím rozhovor skončil a překvapený Tanner se ohlásil STARDUSTU.

Bobromyš musela mít s touhle chodbou práci několik dní, konstatoval Rhodan. Pořád ještě nedosvítíl na její konec. Výsledek byl zřejmý: Za ním se plazila skupina lidí. Pomalu začínali být z té neznámé, nízké chodby nervózní. Podzemní plížení už nesmělo trvat příliš dlouho.

Trvalo však ještě tři hodiny. Rhodan odhadoval, že venku už zapadlo slunce. Vzdálenost od jejich současného stanoviště k východu mohla být tak osm kilometrů, protože se během posledních hodin pohybovali podstatně rychleji než zpočátku.

Snažil se své lidi uklidnit, protože se stále častěji ozývaly námitky a návrhy, aby se vrátili.

53

Pak před sebou na konci štol spatřili světlo.

„Kupředu, hoši!“ povzbuzoval Rhodan výpravu. „Za chvíli to máme za sebou!“

Po další půlhodině se štola začala rozšiřovat. Rhodan se zastavil a vypnul reflektor. Tajuplné světlo nebylo dál než padesát metrů.

„Teď opatrně!“

Pomalou, aby nezpůsobili zbytečně velký rámus, se muži sunuli kupředu.

Pak najednou chodba končila.

Vlevo i vpravo uhýbaly stěny téměř v pravém úhlu do prostoru a před nimi se rozprostírala jakási jeskyně, v jejímž středu, vysoko nad zemí, se vznášel jasně zářící disk.

Rhodan si posvítil do jeskyně. Byla prázdná až na svítící disk a chladicí agregát, který ležel nedaleko ústí chodby. Vyskočil tedy z chodby a došel až pod disk. Pozorně ho sledoval.

„Nasnímat!“ vykřikl náhle. „Rychle záznam!“

Muž s arkonidským videozáznamovým přístrojem dosud pořádně netušil, proč ho musí táhnout s sebou, ale teď reagoval jako blesk.

Rhodan najednou pochopil, že je u cíle, alespoň na Trampu ano.

Věc, která vypadala jako disk, byla modelem Mléčné dráhy. Nebylo zřejmé, zda jde o Mléčnou dráhu, kterou znají, nebo o Mléčnou dráhu nějaké cizí galaxie, Rhodan však tušil, že by bylo nesmyslné, aby jim Neznámý předváděl Mléčnou dráhu jiné galaxie.

Muž s kamerou bez ustání snímal disk.

Pak projekce disku skončila a v jeskyni se setmělo.

Někdo zapnul kapesní svítilnu, ale Rhodan ho okřikl, aby toho nechal.

Světlo zhaslo. Nikdo netušil, proč to Rhodan rozkázal, ale po čase sami viděli důvod: Jeskyně měla celou řadu východů. A z mnoha přicházelo rozptýlené noční světlo, světlo nebe nad Trampem.

54

Rhodan vykročil přímo k jednomu z nich. Chodba vedla poměrně příkře směrem vzhůru. Zvedl hlavu a dlouze se do ní zahleděl.

„Rozsvítit!“ zvolal.

Okamžitě se rozzářil tucet svítilen.

Prohlíželi si jeskyni. Byla vystlaná suchými větvemi křoví, které rostlo na povrchu planety.

„Kde je ten chlapík, co nám ukradl agregát?“ zeptal se Dering-house.

Rhodan ukázal na jeden z východů. „Je venku a společně s ostatními se krmí.“

„S ostatními? S jakými ostatními?“

„Všimněte si, že tu je celkem čtyřicet dvacet hnízd.“

„Hnízd?“ zopakoval váhavě Deringhouse. „To myslíte, že si je ta zvířata staví?“

Rhodan s úsměvem přikývl a za okamžik opustili podzemní prostor jednou z krátkých šachet.

Na povrchu objevili řadu stop. Neprodleně se po nich vydali. Vedly kolem kopce do údolí, které bylo širší a větší než ostatní údolí v kraji. I ve světle noci bylo vidět, že tam roste nějaké křoví.

A dále na sever se pohybovala jakási temná masa.

Namířili si to k ní a pak použili infradalekohledy.

Napočítali čtyřicet dvacet zvířat.

„Dobrá,“ řekl Rhodan. „Jdeme domů.“

O pár hodin později se vrátili na palubu STARDUSTU II.

Rhodan pak ve velínu vedl řeč ke svým nejbližším spolupracovníkům. Viseli mu na rtech.

„Než se podíváme na záznam,“ řekl, „musíme si nejdříve něco ujasnit. Přišli jsme na tuto planetu, abychom našli další upozornění, jak máme hledat svět, který zná tajemství zachování věčného života.“

55

Byli jsme přesvědčeni, že na Trampu žijí inteligentní bytosti, které toto upozornění ochraňují.

Dobrá. Strávili jsme tu několik dní, než jsme zjistili, že si nějaký neznámý telekinet hraje s našimi tlačítky a předměty. Vypravili jsme expedici a narazili na svítivou kouli, kterou jsme považovali za produkt hledaných inteligentních bytostí.

Našli jsme stopu a šli jsme po ní. Byli jsme rázem ochotni postavit se protivníkovi, o jehož síle a možnostech jsme neměli ani tušení.

Přesto však vše proběhlo vcelku klidně. Obsadili jsme podzemní halu a také odrazili nepřátelské útoky. Najednou jsme zjistili, že nepřítel není tak silný, jak jsme se obávali, když nás napadal rotačními poli.

Vzpomeňte si, jak Fellmer Lloyd zaznamenával mozkové vlny silné nenávisti a silné hravosti. Koho z nás by napadlo, že nemáme co do činění s jednou, nýbrž se dvěma druhy inteligentních bytostí?“

Pozorné hlavy posluchačů se najednou překvapeně zvedly.

„Se dvěma...?“ vyhrkl Deringhouse.

Rhodan přikývl.

„Které bytosti tu ještě jsou?“

„Bobromyši!“

„Vyloučeno!" zvolal Deringhouse. „Lloyd je pozoroval a na nic nepřišel."

Rhodan znovu přikývl.

„Nesmíte používat měřítka, na jaká jsme zvyklí. To je v kosmu vždycky chyba. U bobromyši máme dozajista co do činění s in-termitními inteligencemi."

„Co to znamená?" vyhrkl Bull.

„Intermitní inteligence je druh inteligence, který způsobuje, že dotyčná bytost někdy inteligentní je a jindy zase není. Vyjádřil jsem se srozumitelně?"

„Ne. Má to snad znamenat, že bobromyši jsou od pondělí do středy chytrý, a od čtvrtka do neděle tupci?"

„Tak nějak," odpověděl Rhodan. „Jenom interval je jiný. Řídí

56

se podle cyklu dne a noci. Bobromyši ztrácejí svou inteligenci -která je bezesporu i tak malá - s příchodem tmy, a získávají ji zpět, když vychází slunce. Přesněji řečeno: *Záleží* na tom, jestli je světlo, nebo tma. Proto bobromyši tak popletlo, když se po zemětřesení změnil rytmus dne a noci."

Rozpoutala se vzrušená diskuse.

Crest a Thora se kupodivu chovali tiše. Rhodan se na ně usmíval. Crest odpověděl úsměvem, Thora se však nadále mračila.

Dědička civilizace, která pochopila, že ještě zdaleka nevědí všechno..., říkal si Rhodan. Pak přerušil diskusi.

„Dokážu vám svou teorii. STARDUST zůstane ještě pár dní na Trampu. Budeme mít možnost bobromyši studovat." Potom přešel k dalšímu tématu: „Nicméně jsme tu narazili i na zbytky prastaré kultury. Přiznávám, že jsem na chvíli věřil, že Tramp je planetou věčného života a že roboti jsou sluhové našeho Neznámého, po jehož stopě jsme se vydali.

Dobrá, zmýlil jsem se. Neznámý je patrně ještě starší než tahle kultura. Mezitím byli roboti rozebráni. Vědí toho hodně, co my nevíme, ale mnohé, co je pro nás triviální, neznají. Už desítky tisíc let slepě poslouchají rozkaz, že musí zničit každého, kdo přiletí na jejich planetu.

Mají organický mozek, pravděpodobně proto, že to pro jejich stvořitele tak bylo nejjednodušší. Ale mechanická energie robotů byla dodávána generátory. Jeden z nich při zemětřesení explodoval a zdánlivě zabil roboty, které jsme našli. Někde však musí být ještě jeden generátor, který zásoboval zbývajících pět robotů. To byli ti, kteří nás znovu napadli, ale přitom zahynuli.

Máme možnost oživit zdánlivě mrtvé roboty a pokusit se docílit toho, aby nás nepovažovali za nepřátele. To určitě uděláme."

Usmál se.

„V naší situaci si nesmíme dovolit plýtvat sebemenší možností, jak nabýt nových vědomostí. A já bych řekl, že se toho od staré civilizace na Trampu můžeme naučit velice mnoho."

Sáhl po hromádce snímků, které ležely na stole.

„Na těch robotech je nejzajímavější, že si do paměti uložili

57

všechny vědomosti svých vymřelých pánů. Z toho plyne, že je pro ně ruční granát stejně tak mocnou zbraní jako rotační pole. Lámal jsem si tím zprvu hlavu, ale pak mi došlo, že taková je asi logika robota. Zaútoč vším, co máš k dispozici - hlavně že je to zbraň."

Pak vzal do ruky jeden ze snímků.

„Ze všech snímků vám stačí ukázat jenom jeden. Je na něm všechno, co jsme na Trampu chtěli najít."

Vzal snímek a zasunul jej do projektoru. V plastické projekci pak spatřili model Mléčné dráhy.

Uprostřed svítil bod, na který Rhodan upozornil: „Zjistili jsme, že hvězdy tohoto modelu byly utvořeny tak, že to přesně odpovídá i jejich intenzitě svítivosti. Výsledek naší kontroly však byl překvapující: Tenhle bod uprostřed nesvítí přirozeně. Jenom reflektuje světlo okolních sluncí. Tenhle bod je planeta bez slunce!"

„Planeta věčného života?" zeptal se Crest.

„Myslím, že ano," odpověděl Rhodan. „Nevím, jak jinak bych si to měl vysvětlit."

„A která hvězda stojí na opačném konci světelného mostu?" zeptal se Bully.

„Vega!"

Už nic neříkali. S úžasem obdivovali obraz tajuplné projekce a zírali na model, v jehož centru stál osamělý svět.

Když zjistili polohu bobromyši, nebylo pak těžké přivést do jejich blízkosti Fellmera Lloyda.

Konstatoval, co Rhodan vyslovil jako domněnku.

Bobromyši byly během dne inteligenčně slabě vyvinutými jedinci, nicméně se silnými parapsychologickými schopnostmi telekineze a silnou chutí do hry.

Přístroje, které jim tam Rhodan umístil, je zaměstnaly na celý den.

S příchodem noci se však proměnily v neinteligentní zvířata, hopsající po údolích. Několik hodin před svítáním se vracely do nor, aby se vyspaly. Když se znovu probudily, slunce stálo na nebi a jejich inteligence se vracela.

Zvláštní hříčka přírody.

Fellmer Lloyd si u nich nevšiml žádné nenávisti.

Deset trampských dnů poté, co byl nalezen model Mléčné dráhy, se STARDUST připravoval ke startu. Rhodan neviděl nutnost vracet se oklikou přes Venu, ale rozhodl se, že o sobě dají vědět alespoň lidem na osmi měsících, a případně i plukovníku Freytovi na Zemi.

Kurz byl tedy přece jen nasměrován k Veze.

Rhodan litoval, že je tlačí čas a že proto nejsou schopni proniknout hlouběji do tajemství staré kultury na Trampu. Nicméně se alespoň snažili probrat těch dvacet robotů, které vzali na palubu. Když přeprogramují jejich úkoly, měla by jejich nenávist zmizet. Zatím měli k dispozici alespoň jejich paměť. K tomu přibýlo ještě zjištění, že jsou schopni létat na krátké vzdálenosti, protože v sobě měli malý gravitační generátor. To vysvětlovalo tajuplné mizení jejich stop v písku.

Dvě hádanky zůstaly nevyřešeny: Proč bylo při Rhodanově průzkumném letu náhle přerušeno spojení a proč viděl STARDUST i na velkou dálku, jako by to byla hvězda.

Velký Neznámý to snad jednou vysvětlí.

Věděli, kde ho hledat - poprvé během této dlouhé a těžké cesty za tajemstvím věčného života.

Thora přišla do velínu ve chvíli, kdy se Rhodan chystal vydat rozkaz ke startu. Minula Reginalda Bulla, aniž by ho poctila jediným pohledem, a usmála se. „Vracíme se?“ zeptala se.

Rhodan přikývl. „Jistě. Sousedství hravých zvířátek, která si pohazují s arkonidskou bombou, je mi sice sympatické, ale přece jen bych toho ještě chtěl poznat mnohem víc.“

„V tom máte pravdu,“ usmála se.

To byl její styl. Nikdy by se za nic neomluvila, ale dávala alespoň přívětivostí najevo, že pochopila, jakou chybu udělala. I kdyby to byla chyba v podobě jediného zlostného pohledu.

Rhodan se také usmál. Pak stiskl tlačítko startu a spokojeně pozoroval, jak se na palubní desce rozblíkávaly kontrolky.